

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α΄.

Ο ΜΕΓΑΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Ο ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ

ΤΟ ΧΑΪΤ-ΠΑΡΚ (HYDE-PARK)

Ἡ ἀκόλουθος ὠραιότατη περιγραφή τοῦ Παραδείσου Χαΐτ τοῦ Λονδίνου ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ἀνεκδότου ἔτι πεντατόμου πολιτικο-κοινωνικοῦ μυθιστορήματος τοῦ καλουμένου ὁ Πάτροκλος Σκοπελίδης ἤτοι ἡ Δύσις τοῦ παρ' ἡμῶν πολυμαθοῦς κ. Στεφάνου Ξένου. Ἡ πρωτότυπος αὕτη μυθιστορία περιγράφουσα τὰ διάφορα τῆς Ἀγγλικῆς κοινωνίας στρώματα εἶναι ἀντίθετος τοῦ ἐτέρου πεντατόμου ἱστορικοῦ μυθιστορήματος τοῦ ἰδίου συγγραφέως τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον ἡ Πλεκτάρη τῶν Πλεκτανῶν, ἤτοι ἡ Ἀρατολή, ἐν ᾧ περιγράφονται τὰ παθήματα τοῦ ἑλληνικοῦ γένους ἀπὸ τοῦ 1740-1880. Ἀμφότερα τὰ πρωτότυπα ταῦτα μυθιστορήματα, ἐφ' οἷς πολυετῶς εἰργάσθη ὁ συγγραφεύς, λίαν εὐγενῶς καὶ προθύμως ἀφιερωθέντα διὰ τὰς στήλας τῆς Ποικίλης Στοᾶς, θ' ἀποτελέσωσι τὰ ὠραιότερα αὐτῆς μέρη, ἐφ' ᾧ τὰ θερμὰ ἡμῶν ἀπονέμομεν εὐχαριστήρια τῷ πολυμαθεῖ Συγγραφεῖ.

.....
.....
Μιλέδη! δὲν εἶσθε ἡ πρώτη ἢ εἰπουσα τοῦτο πρὸς ἐμὲ νύχθημνη νὰ ἦτο οὕτω. Δὲν ἔχω ἡσυχίαν μὲ τοὺς ἄνδρας. Μόλις γνωρισθῶ μετὰ τινος κυρίου καὶ πάραυτα ἀρχίζει νὰ μ' ἐρωτεύηται. Ἀλλὰ οὐδὲν ἕτερον κατορθοῦσιν ἢ νὰ θέτωσι περισσοτέρας φρένας εἰς τὸ κρανίον μου. Ἀνέγνωσα τόσα δι' αὐτοὺς τοὺς ἄνδρας ὥστε πτοῦμαι καὶ τοὺς ὀγδοηκοντούτους ἔκραξε κιχλίζουσα ἡ νέα Βαρώνη.

‘Οποία ἀρέλεια! . . . Πώποτε δὲν εἶδον ἀθώωτερον πλάσμα, εἶπεν ἡ Λαίδη Καραδόκ, θωπεύουσα τὴν παρεῖαν αὐτῆς καὶ δίδουσα μετὰ ταῦτα ἐν εἰλικρινὲς φίλημα πρὸς τὸν ἐξοχώτερον τῆς Ἀγγλίας Διάβολον.

Αἱ τέσσαρες αὗται κυριαὶ ἀνέβησαν ἐπὶ λαμπρᾶς ἀρμαμάξης (barouche) καὶ διηυθῆθησαν εἰς τὸ Χάιτ-Πάρκ.

Ὁ Παράδεισος οὗτος εἶναι ἐφάμμυλος οὐχὶ τῶν Ἑλλυσίων πεδίων τῶν Παρισίων ἀλλ’ ἐκείνων τῶν Μακάρων. Πᾶσα ἡ ἀριστοκρατία ἀφ’ ἑνός, πάντες οἱ πλούσιοι ἀφ’ ἐτέρου μὴδ’ αὐτῶν τῶν πενήτων ἐξαίρουμένων εἰσρέουσιν ἐνταῦθα τὸ θέρος πεζῆ ἢ ἐφ’ ἀμαξῶν ἢ ἐφιπποὶ ἐκ τῶν ἀπωτάτων τοῦ Λονδίνου μερῶν ἀπὸ τῆς 5 ὥρας μ. μ. μέχρι τῆς 7, ὅπως τὸ μὲν ἴδωσι καὶ ἰδωθῶσι ἢ ἐπιδειξῶσιν ἑαυτοὺς ἢ ἐπεξεργασθῶσι τοὺς ἄλλους.

Δικαίως ὁ μυθιστοριογράφος κ. Θέκερης τὸν ὠνόμασε *Παρήγυριν τῆς Ματαιότητος* (Vanity Fair).

Μεταξὺ τῶν βροτῶν τούτων αἱ μᾶλλον ἐφελκύνουσαι τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων ἦσαν ἡ νέα τῶν Θεσπιῶν Μνησαρέτη, ἣν οἱ σημερινοὶ Πραξυτέλαι λαμβάνουσιν ὡς πρότυπον τῆς νέας τῶν Ἀφροδίτης, ἡ Σαμία Λαμπιτῶ ἣς τὸ φίλημα χιλιοστέρινον, ἡ Κορινθία Τιμάνδρα μετὰ τῆς ἡδυμανοῦς θυγατρὸς αὐτῆς Λαίδος καὶ τῆς ὁμοίας τῆς Μελίσσης, ἡ ἐξ Ἑγκάρων Λαίς ἡ ἀμφισβητοῦσα ὡς πρὸς τὰ θέλγητρα τὰ πρωτεῖα οὐ μόνον τῆς ὁμωνύμου τῆς Κορινθίας ἀλλὰ τῆς ἰδίας Ἀθηναίας Γλυκέρης τῆς σαγηνευσάσης τὸν Ἀλκιβιάδην. Αἱ πολυδάπαναι αὗται ἐταῖραι ἔχουσι τοὺς ὄραιοτέρους ἵππους, τὰ κομψότερα ὀχήματα καὶ τὰ γνωστότερα ὀνόματα. Διέρχονται ἐνώπιόν σου ἢ παραπορεύονται δοῦκες, πρίγκηπες, ἐπιφανεῖς πολιτικοὶ ἄνδρες, διακεκριμένοι ἐπιστήμονες, φιλόλογοι, συγγραφεῖς ἢ καλλιτέχναι, οἱ ἐξοχώτεροι ἐν γένει νέες τῆς οἰκουμένης ἢ τὰ εὐγενέστερα τοῦ αἵματος, πλούτου ἢ πρωτερημάτων ἀνθρώπινα ὄντα ἄγνωστα πρὸς τὸ κοινὸν ὡς σκιαί, καὶ ὅμως τὸ κοινὸν ἅπαν γνωρίζει τὴν Σκάτλς, τὴν Μίστρεις Βρουδνοῦδ τὴν ψευδοκόμησσαν Φιτζ Τζέιμς τὴν Λῶρα-Βέλ, τὴν Βάνη Φίλιπς καὶ τὴν Μίστρεις Οὐίνδ, τὴν Κέιτ-Χάμιλτων καὶ τὴν Ἄννα-Φέρνς, τὴν Ἄγνες-Οὐίλεμπὴ μετὰ τῆς Κόρα-Πέρλ,

τὴν Μίστρεις-Φιτζμόρες καὶ τὰς τοιαύτας, αἵτινες θυσανόεσσαι καὶ μὲ τὰς περιπίπτამένας κροκῦδας (φλόγκους), ποικιλοχρῶν μεταξωτῶν μετὰ περιδλημάτων ἐκ κατηφῆ καὶ διαφανῶν ἐανῶν (voile), μετὰ βαρυτάτων χρυσῶν καὶ ἀδαμαντίνων κοσμημάτων, φέρουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μίαν ἄφθονον, ὡς ὄρος, μετὰξινον ψευδῆ κόμην ἢ ἓνα λάρκον φυσικῆς μέλανος λασιοχαίτης, ἅπασαι εἰς τὰ χεῖλη ῥοδοβαφεῖς καὶ καλλιπάρειοι ὀχοῦνται ἐπὶ κομφῶν καὶ ἐλαφρῶν ἀρμάτων διασχίζουσαι τὸν ἀέρα μὲ τοὺς Λάμπωνας καὶ Φαίθωνάς των, ἔτοιμοι ὡς ἡ Ἡώ, ν' ἀφαρπάσωσι τὸν Ὁρίωνα καὶ ἐγκαταλείψωσι τὸν Ἀστραῖον καὶ πάλιν ἀνταλλάξωσι τὸν Ὁρίωνα μετὰ τοῦ Κεφάλου, καὶ ἐπὶ τέλους στρέψωσι τὰ νῶτα πρὸς τὸν ἴδιον Κέφαλον χάριν τοῦ Τιθωνοῦ.

Τινὲς τούτων δοκαρίζουσι πεζῇ κινούμεναι δίκην σεισοπυγίδος μετὰξὺ τῶν ἐγγάμων κυριῶν τῶν συνοδευομένων ὑπὸ τῶν συζύγων καὶ θυγατέρων των καὶ παρέχουσιν ὕλην συνδιαλέξεως περὶ ἀρετῆς διὰ τῆς πολυτελοῦς ἐνδυμασίας των, τοῦ κάλλους καὶ τοῦ ἐμπορίου των. Καὶ διατὶ ὅχι! ἀφοῦ ἐπιτρέπει ὁ πολιτισμὸς τὴν ἐλευθέραν κυκλοφορίαν τῶν τοιούτων πλασμάτων μετὰξὺ τῶν σεμνῶν, καὶ ποτνίων, διατὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ τὴν τῶν ἰδεῶν καὶ γνωμῶν ἐλευθέραν κυκλοφορίαν πρὸς τὰς σεμνάς ἐπὶ ἐδάφους τόσῳ φιλελευθέρου;

Ἄλλ' ὑπεράνω τῶν πλασμάτων αὐτῶν ὑπάρχει ἑτέρα τάξις ἔτι ἀνωτέρα καὶ μᾶλλον πολυσκάνδαλος, αἱ καλούμεναι ἀνόνομοι ἢ καὶ ἵππῶδαμοι (horsebreakers), διότι ἵππεύουσι τόσῳ κενταυρικῶς, ὥστε δύνανται νὰ δαμάζωσι πάντα Βουκέφαλον. Ἐν τῇ τάξει ταύτῃ καταλέγονται ἡ κόμησσα Λαρχατώ, ἡ Λαΐδη Μπαρλόου, ἡ Λαΐδη Χαρκάσλ, ἡ Βαρῶνη Κίερμαν καὶ αἱ ὅμοιαι, ἃς εἶδομεν ἐν τῇ συναναστροφῇ τῆς παλλακίδος τοῦ Δὸν-Μοντάλβα. Ἡ τούτων καταγωγὴ ἐστὶ τόσῳ μυστηριώδης ὅσῳ καὶ ὁ βίος καὶ ἡ συντήρησις των. Οὐδεὶς γινώσκει πόθεν ἤλθον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, τί ἔχουσι καὶ τί δὲν ἔχουσι, ποῖαι εἶναι καὶ τί δὲν εἶναι, τί γινώσκουν καὶ τί δὲν γινώσκουν, τίνας γνωρίζουν καὶ τίνας δὲν συναναστρέφονται. Σήμερον εὐρίσκονται ἐν τῇ συναναστροφῇ ἀξιοσεβάστου κυρίας, αὔριον ἐπὶ κεφαλῆς ἀγαθοεργικῆς ὁμάδος πρὸς

συλλογὴν συνδρομῶν διὰ τι ἐνδεῆς κοινωφελὲς κατὰσθημα ἢ ἐθνικόν τι μουσεῖον καὶ τὴν νύκτα τῆς αὐτῆς ἡμέρας κυλινδουῦνται ἄγνωστοι καὶ ἑτερόνυμοι εἰς τὰ τοῦ Λονδίνου ὄργια, καὶ κρύφια ἀριστοκρατικὰ προαγωγεῖα, ἐνῶ πάλιν τὴν μεθαύριον ἐμφανίζονται ἐν τῷ περιπάτῳ τοῦ Χάιτ-Πάρκ, ἐπερειδόμενοι, ὡς ἄλεκτροι παρθένοι, ἐπὶ τοῦ βραχίονος πολιοῦ λειψάνου παρελθόντος μεγαλείου. Περιπλέκουν καὶ αὐτὸν τὸν αὐστηρὸν Αὐλάρχη, ὅπως ἀνοίξῃ ἐνίοτε τὰς πύλας τῶν ἀνακτόρων πρὸς τινὰς ἐξ αὐτῶν, αἵτινες μένουσιν ἄθικτοι κατὰ τῶν ὑπὸ τοῦ τύπου ἐνίοτε ριπτομένων βελῶν. Ἄλλ' οἱ ἴδιοι ὅμως τοξόται προσεγγίζοντες ἐν τυχούσῃ εὐκαιρίᾳ ταύτας ἐμπνέονται σεβασμοῦ ἐκ τῆς σώφρονος γλώσσης των καὶ τῆς σεμνοπρεποῦς συμπεριφορᾶς των, κλίνοντες δὲ τὸν αὐχένα μεταμελοῦνται δι' ὅσα κατ' αὐτῶν ἔγραψαν ἢ ἐπρόφερον. Ὁ βίος δλόκληρος ἐνὸς θνητοῦ δὲν ἐξαρκεῖ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὰ κατορθώματά των, ἢ δὲ ἀληθῆς βιογραφία μιᾶς τούτων εἶναι ἢ μεγαλύτερα ἴσως σπουδὴ τῆς ψυχολογίας. Αἱ φάσεις καὶ ἀντιφάσεις τῶν ὁρμῶν τῆς ψυχῆς καὶ καρδίας των σχετικῶς τῶν παραφορῶν τῆς σαρκικότητος τῶν ἀνθρωπίνων τούτων ὄντων τῶν φερουσῶν τὴν ἐντελεστέραν θείαν μορφήν τῶν ἔχουσῶν τὴν ἐντελεστέραν ἀνθρωπίνην κατασκευὴν εἶναι ἱκαναὶ νὰ διαστρέψωσι τὸ δόγμα τοῦ θετικωτέρου τῶν ἀνθρωπολόγων, νὰ ποιήσωσι τοῦτον ν' ἀηδιάσῃ τὴν πλάσιν του.

Τὸ Χάιτ-Πάρκ, καὶ ἡ Πανήγυρις τῆς Ματαιότητος εἶναι τὸ ποθητὸν ἄλλος πάντων τῶν ἐπιγείων, ἐναερίων τούτων πνευμάτων, διότι ἐνταῦθα αἱ Ἄλσακτιδες δαίμονες ἀκινδύνως πρὸς ἀλίευσιν πρὸς τὸ ἄρβεν φύλον, ἔπερ εἰς τὸ μέρος του δύναται νὰ παρατάξῃ τινὰς ἐταίρας ὑψηλοτέρου βαθμοῦ κατὰ τε τὰς κλίσεις, τὰς διαθέσεις, τὰ ψυχικὰ πάθη, τὰς ψυχικὰς καὶ σωματικὰς ὁρμὰς καὶ πρὸ παντὸς τὸ προδοτικὸν τοῦ ἔρωτος καὶ τὴν ὑποκρισίαν. Καὶ μικρὸν ἔστω παράδειγμα ὁ γενναῖος ὑπερπεντηκοντούτης Συνταγματάρχης Καραδόκ, ὅστις ἔχων παμμέλανας βεβαμμένους δασεῖς καὶ στρυπτοὺς μύστακας, ἐπὶ ψαρροῦ ἵππου καθήμενος ἐκάλπαζεν ἀμερίμως ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς πανηγύρεως, ἐπιβιβάσας ἐπὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀρμαμαξίης τὰς δύο νεαρὰς θυγατέρας του καὶ τὴν

εὐπιστον Μηλέδην του μετὰ τῆς μαθητρίας του, τῆς ψευδοβαρῶνης, ἣν ὁ ἴδιος διέφθειρε, ἐξησώτευσε μετ' ἀκρατείας καὶ μετεμόρφωσεν εἰς ἔνσαρκον Διάβολον, ὡς ταύτην ὁσημέραι ἀνακαλύπτομεν.

Εἰς τὸ Χάιτ-Πάρκ εἰσέρχεται ἄγνωστος ὁ νέος καὶ εὐειδῆς ἐμπορογραμματεὺς κύριος Πρέσκωτ, μετὰ τοὺς ἐν τῷ ἄστει μόχθους τῆς ἡμέρας. Ἐπακουμβᾶ ἐπὶ τῶν σιδηρῶν περιφραγμάτων τῶν διαχωριζόντων τοὺς πεζοὺς τῶν ἐρίππων διακαῆς φιλοδοξίας, βρεμβάζων καὶ ἀναλογιζόμενος πάντας τοὺς τρόπους, δι' ὧν ἠδύνατο ν' ἀναβῆ μέχρι τοῦ μεγαλείου ἐκείνου. Δαπανᾷ τὸ περίσσευμα τοῦ μικροῦ του μισθοῦ εἰς κομψὸν ἱματισμὸν καὶ πολύτιμα κοσμήματα φιλομειδῶς βλέπων ἐκάστην Ναΐδα διερχομένην διὰ τῆς ἀμάξης ἐνώπιόν του. Ὅποιον τρομερὸν λαχεῖον εἶναι συχὰ ἢ ἐκβασίς τῶν τοιούτων γάμων. Ἡ Ναΐς δυνατὸν ν' ἀναδειχθῆ μία ἐνάρετος ἀγαθὴ σύζυγος πλὴν αἱ πιθανότητες λέγουσιν, ὅτι θέλει ἀποβῆ ἢ περιβόητος Ναΐς τῆς Κορίνθου.

Καλπάζει ὁ φιλιππότροφος κύριος Ἀθερτων ἐπὶ λαμπροῦ ἀτμορῶθωνος ἵππου φέρων δροσερὸν πολύφυλλον ῥόδον εἰς τὴν κομβιοθήκην τοῦ ἱματίου του, ὁ ζηλωτὸς καὶ τυχηρὸς οὗτος τῶν ἵπποδρομείων κερδοσκοπὸς καλπάζει ἐν τῷ Χάιτ Πάρκ ἐν τῇ πανηγύρει τῆς ματαιότητος φαιδρότατος ὁ κ. Ἀθερτων, ὅπισθεν τούτου δὲ ἄυλος καὶ ἀόρατος καλπάζει συγχρόνως ἐπὶ πτερωτοῦ ἵππου ἐρριμένην ἔχων πέριξ τοῦ τραχήλου του δειροπέδην ὁ χθόνιος τῶν στοιχημάτων Δαίμων, ὅπως τοῦτον ἐκ τοῦ ὕψους του τὸν κατακρημνίσῃ συντόμως μέχρι τῶν κάτω στρωμάτων τῆς κοινωνίας, μέχρι τοῦ πυθμένος τῶν τρομερῶν βαράθρων καὶ ὀχθηκῶν τῆς τεραστίας ταύτης κοσμοπόλεως τοῦ Λονδίνου, ἅτινα μετ' οὐ πολὺ θέλομεν ἐπισκεφθῆ. Καὶ ὅμως ὁ ἥρωσ οὗτος τῆς τοιαύτης ἐφημέρου εὐδαιμονίας εἶναι ὁ θαυμασμὸς ἐκατομμυρίων πολλῶν πτωχῶν καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν ἀξιολογωτέρων τάξεων τῆς κοινωνίας.

Ἐλαύνει τοὺς ὠκύποδας καστανοὺς ἵππους του τῆς πολυτελεστάτης ἀρμαμάξης του παρὰ τῇ ἀμάξῃ τῆς οἰκογενείας φιλευσπλάγχνου καὶ εὐβλαβοῦ Ἱεράρχου ἀπαστράπτων χαρᾶς ὁ νεοβάπτιστος βαρῶνος Ἀλβέρτος Γράντ γέννημα τῆς Ἀγγλίας, πλὴν

Γερμανοϋδαϊκῆς καταγωγῆς, ὁ πρὸ τριετίας χρωκόπος οἰνομεσίτης, ὁ ὑπερπλουτήσας διὰ τῆς παμμηχάνου ἀναβίβακαταπτώσεως τῶν μετοχῶν διαφόρων ἀχυρίνων ἐταιριῶν, ὑπ' αὐτοῦ δημιουργηθησῶν, ἐλαύνει ὁ ἀνάισχυντος οὗτος ληστής τοῦ πολιτισμοῦ ὁ καταληστεύσας ἐν γνώσει ὑπουργῶν καὶ δικαστῶν καὶ κοινοῦ πάντας πλουσίους καὶ πένητας, ἐλαύνει φαιδρὸς ἐπιχαρῆς ἀνεξάρτητος ἀνεξαίρετος καὶ ὑπερήφανος, ὡς ὁ Ἀριδαιὸς ὁ νόθος τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Ὁρχηστρίδος Φιλίννης, ὑπὸ πάντων εὐφημούμενος καὶ χειροκροτούμενος διὰ τὸν πλοῦτόν του. Ὁ ἴδιος Ἱεράρχης, καὶ τοι γνωρίζων τὰ ἄθλα τοῦ εὐτυχοῦς τούτου τυχοδιώκτου Ἀλθέρτου Γράντ δις ἀποβληθέντος ἐκ τοῦ κοινοβουλίου ἐπὶ κατηγορίᾳ διαφθορᾶς καὶ δωροδοκίας, ἀτενίζει πρὸς τοῦτον μετὰ πλείονος εὐπροσηγορίας καὶ μειδιάματος ἀποκαλυπτόμενος τὴν κεφαλὴν ἢ πρὸς πεζούς, θαυμάζων τὴν πολυτέλειάν του, παραλληλίζων δὲ ἑαυτὸν μὲ τοῦτον αἰτιᾶται τῆς ἐκκλησίας, ἥτις χορηγεῖ τόσῳ μικρὰ μέσα δηλ. μόνον δέκα χιλιάδας λίρας στερλίνας κατ' ἔτος ἀνεπαρκῆ εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν ἑνὸς Ἱεράρχου οὕτως ἐμφανιζομένου ἐν τοιαύτῃ Πανηγύρει τῆς Ματαιότητος, ὥστε οὔτε ἂν μεθ' ἑνὸς ἀπλοῦ τυχοδιώκτου νὰ μὴ δύναται ν' ἀντιπαραταχθῆ.

Φρένες ἀγαθαὶ ἐν σώματι ἀνθρώπου! Τίς ἐνταῦθα σὲ ἀκούει, ὦ Περίανδρε! Ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς ἤθελεν ἀκροάζεσθαι μετὰ περυσσοτέρως τέρψεως οὐχὶ τὸν Γοργίαν ἀλλὰ τοὺς ἐσχάτους σοφιστὰς τῶν Ἀθηνῶν τοὺς ἐμπαίζοντας θρησκείαν καὶ ἀρετὴν καὶ κράζοντας «Νόμῳ καλόν, Νόμῳ κακόν». Ὑπὸ τοὺς σκιῶδεις τοῦ νέου τούτου Λυκείου περιπάτους ὁ Σταγειρίτης Ἀριστοτέλης ἠδύνατο νὰ διδάξῃ πρὸς τοὺς Περιπατητικοὺς μαθητὰς του μίαν νέαν ἐρμηνείαν τῶν θελγῆτρων τῆς Πλατωνικῆς σχολῆς.

Τίς δ' ἔστιν ὁ τοὺς τέσσαρας ἵππους ἐλαύνων ἔξωθεν ὑψηλὰ καθήμενος ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς κεκλεισμένης πυργαμάξης του (ἀγγλιστὶ καλουμένης coach), ὁ ἔχων δύο γαλονοφόρους καὶ κοκαρδοφόρους μ' ἑσταυρωμένους βραχίονας εἰς τὸ στήθος ὀπισθὲν του καθήμενος ὑπηρέτας μὲ ὑψηλὰ κηρόστιλπινα ὑποδήματα καὶ λευκὴν δερματίνην περισκελίδα, ὡς ζώσας μούμιαι, καθήμενος, λέγομεν ὀπισθὲν του ὁ εἰς τὸ πλευρόν του ἔχων τὴν ἀμβροσίαν

Φαναστράτην, λευχείμονα ὡς ἡ χιών, ἐνῶ οὗτος μελάγχρους τὸ πρόσωπον, τοὺς ὀφθαλμούς, τὸν μύστακα τὸν πώγωνα καὶ τὸν ἱματισμὸν ὁμοιάζει καὶ νομίζει ἑαυτὸν τὸν Πλούτωνα ἐξερχόμενον τοῦ Ἄδου ἐπὶ τοῦ ὀχήματος μετὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς παρθένου Περσεφόνης, ἣν ἡ Ἄφροδίτη ἔφερε πρὸς πόρθησιν εἰς ἀρμόδιον τόπον. Οὗτος εἶναι ὁ φίλοιστρος ἰσπανὸς τραπεζίτης Δὸν Ἀντώνιος - δὲ - Βαλάμπρος - δὲ - Ντελάρας - δὲ - Μοντάλβας, ἡ δὲ χιονώδης τοῦ Λονδίνου Φαναστράτη μία τῶν τριῶν παλλακίδων του, ἣτις καταφρονοῦσα τὴν δημοσίαν γνώμην δεικνύεται καὶ ἐπαίρεται ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ καθίσματός της. Ἡ ἑτέρα παλλακίς του, ἡ ψευδοκόμῃσσα Λασχατῶ ἔχουσα περισσοτέρας φρένας καὶ ἀποβλέπουσα εἰς γάμον σπανίως ἐξέθετο ἑαυτὴν εἰς τὰ βλέμματα πάντων μετὰ τούτου. Οἰκουροῦσα ἐσπούδαζε ἐκεῖ τοὺς τίτλους της μετὰ τοῦ κυρίου Οὐάτγουορθ, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Ἰσπανοῦ Οἰστρηλάτου.

ᾧ θεοὶ Ὀλύμπιοι καὶ σὺ Ζεὺ ὁ πατὴρ αὐτῶν! Τίνα εἶχε πλοῦτη καὶ πόσον ῥαδίως πωλῶν τὸ αἷμα τῶν πιεζομένων λαῶν ἐκέρδιζε ταῦτα, ὁ χρυσόπρωρος καὶ χρυσόπρυνμος οὗτος μέγας δανειστής τῶν Κυβερνήσεων!

« Πῶς ἂν οἰνόφλυξ τοῦ μεθύειν παύσατο; εἰ συνεχῶς, ἔφη, θεωροῖν τὰ ὑπ' αὐτοῦ πρασσόμενα ». Ἡ τοιαύτη φιλοσοφία τοῦ Πυθαγόρου ἐν τῷ σημερινῷ πολιτισμῷ οὐδόλως εἰσχωρεῖ. Τούναντίον! μᾶλλον *καμαρόνεται* ὁ ἥρωσ καὶ μᾶλλον οὗτος κομπάζει καὶ εὐχαριστεῖται διὰ τὰ ὑπὸ τούτου πρασσόμενα. Μύριοι οἱ πιεζοί, ἔφιπποι καὶ οἱ ἐφ' ἀμάξης ζηλεύοντες, μακαρίζοντες καὶ ποθοῦντες τὴν τύχην τοῦ τρισολβίου τούτου βροτοῦ. Ὁ Δὸν Ἀντώνιος - δὲ - Βελάμπρος - δὲ - Ντελάρας - δὲ - Μοντάλβας ἐκέρδιζε καλλίστας προμηθείας ἐκ πεντήκοντα ἢ ἑκατὸν χιλιάδων στερλινῶν ἐκάστοτε δανείζων πρὸς τοὺς Τυράννους, ὅπως ἐφοδιάζονται μὲ ὄπλα, πολεμεφόδια, τροφὰς καὶ ἄνδρας διὰ τὴν καταπίεσιν τῶν ἐλευθεριῶν καὶ τὴν κατεΰναυσιν τῶν μαχομένων νὰ συντρίψωσι τὰ δεσμά των λαῶν, τὴν κατάπνιξιν τοῦ δικαίου καὶ τὸν ἐμπαιγμὸν αὐτῆς τῆς θείας δικαιοσύνης. Ἡ δὲ θεία δικαιοσύνη ἐν τῇ δρατῇ μακροθυμίας της ἐπέτρεψε αὐτῷ πάντα ταῦτα. Ἀντιπαρῆλθε καὶ οὗτος ἐνώπιον ἡμῶν ἐν τῷ πανοράματι τοῦ πολιτισμοῦ, ὡς σκιά.

Αἱ συνειδήσεις εὐρίσκονται εἰς μεταλλαγὰς καὶ συνδυασμούς. Ἡ θεία πρόνοια περιπλέκει οὕτω αὐτάς, ὅπως καταδείξῃ μᾶλλον τὸ ὕψος τῆς σοφίας τῆς, καὶ τὴν μικρότητα τοῦ νοῦ καὶ κρίσεως ἡμῶν διὰ τῶν ἐπερχομένων ἀποτελεσμάτων, ὧν ἀπρόσιτον τὸ μέγεθος.

Ἡ Πανήγυρις τῆς Ματαιιότητος!

Διέρχεται ἐνώπιον ἡμῶν ὁ κύριος Ῥεδπάθ (Redbath) ὁ μᾶλλον ἐλεήμων καὶ φιλεύσπλαγγνος κύριος, ἀναβάτης ἐπὶ Ἀγγλοαρκτικού Ἰππου ὁμοίου τοῦ Φλέγωνος τοῦ Ἡλίου χιλιοστερλίνου ἀξίας. Παρακολουθῶν οὗτος τὴν μελάνιππον ἠφαιστότευκτον καὶ λιθοκόλλητον χρυσῆν ἄμαξαν τῆς συζύγου του κυρίας Ῥεδπάθ, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὴν ὠραιότεραν αὐτῆς Ἠλεκτριώνην καὶ τοὺς χαριτωθρύτους Μάκαρον καὶ Κάνδαλον. Ἄλλ' ὁ κύριος οὗτος Ῥεδπάθ, ἂν καὶ νέος, φαίνεται καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας. Ἀγγέλλεται ὅτι αὕτη βαρεῖα κάθεται ἐπὶ τῶν νώτων του. Τὸ πρόσωπόν του εἶναι κατεξεσχισμένον ἐκ τῆς φροντίδος, τὸ μέτωπόν του φέρει τοὺς αὐλακὰς τῶν μεριμνῶν. Εἶναι ἀστὴρ περιβαλλόμενος ἐκ σκοτεινῶν νεφῶν, προαγγελλόντων φορικτὰς καταιγίδας. Ὁ κύριος Ῥεδπάθ εἶναι γνωστός, πασιγνωστός εἰς τὸ Ἄστυ ἡμῶν εἰς τὸν ἐμπορικὸν κόσμον τοῦ Λονδίνου διὰ τὴν εὐφυΐαν του, τὸ ἀκέραιον τοῦ χαρακτῆρος, τὴν ἀρετὴν, τὸν ἔξοχον οἰκονομολογικὸν νοῦν, τὴν δραστηριότητα καὶ πρὸ πάντων τὴν ἀγαθὴν καρδίαν του. Ὅπου πένης ἐκεῖ καὶ ὁ δεξιὸς βραχίον τοῦ κυρίου Ῥεδπάθ, ὅπως τοῦτον ῥάνη διὰ τινων χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων, ὅπου ἀσθένεια ἐκεῖ ὁ ἰατρὸς τοῦ κυρίου Ῥεδπάθ καὶ τὰ δωρεὰν φάρμακα καὶ περιθαλπτικὰ ἱμάτια καὶ αἱ ἐκλεκταὶ τροφαὶ τοῦ κυρίου Ῥεδπάθ, ὅπως ἐπισύρῃσι ὑπὲρ αὐτοῦ τὰς εὐλογίας καὶ εὐχὰς τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος. Τίς ἡμῶν δὲν ἔθεετο τοῦτον μετὰ ζηλομοσύνης. Οἱ μειρακίσκοι τὸν ὑπελάμβανον ὑπογραμμὸν τῶν σωφρονιστῶν, οἱ ἔφηβοι παράδειγμα σταδίου, οἱ πεζοὶ τὸ γέρας τῆς φιλοδοξίας των, οἱ ἔφιπποι τὸν κοσμήτορα αὐτῶν καὶ οἱ ἐφ' ἁμάξης τὸν καίσαρα τῆς δόξης, καθότι ἐκ πτωχῶν γονέων ἐθεωρεῖτο ὁ σοφὸς ἀρχιτέκτων τοῦ οἰκοδομήματος καὶ ὀνόματός του. Ὅποια κενὴ μακαριότης! Καὶ ὅμως ὁ νεοπλουτοπότηρος Ῥεδπάθ εἶναι ἐρίκλαυστος διότι εἶναι μεγακλέπτωρ,

διότι είναι ὁ πλαστογράφος, καὶ ὁ κακοῦργος ὁ ἤδη ἐν Αὐστραλία διανύων τὴν πολυετῆ φυλάκισίν του. Τὸ ἔγκλημα ἦτο μικρὸν. Μόνον ἑκατὸν ὀγδοήκοντα χιλιάδας λίρας στεργλίνας μεγαλοφυῶς ὁ μεγαλλέπτωρ οὗτος ἔκλεψε ἐκ τῆς Μεγάλης ἑταιρίας τῶν σιδηροδρόμων, ἧς ἦτο ἀπλοῦς καὶ μικρόμισθος γραμματεὺς. Ὅποιον μορμολύκειον! Τὸ δὲ ἄγαν περιεργότατον ἐν τῷ πολιτισμῷ, ὁ ὑπάλληλος οὗτος διέταττε καὶ διεχειρίζετο, ὅπως ἐβούλετο τοὺς Διοικητάς, τοὺς Συμβούλους καὶ τοὺς Προέδρους τῆς Ἑταιρίας. Οὗτοι δὲ ἐθαύμαζον τὸν ἥλιον τοῦτον ὑπακούοντας ὡς ὑπάλληλοι τὸν Ἀρχιδιευθυντὴν μέχρις οὗτου τὸ ἀβροδάπανόν του αὐτὸ τὸν ἐπρόδωσε καὶ ὁ βραχίων τοῦ νόμου τὸν ἔδραξε.

Ἡ Πανήγυρις τῆς Ματαιιότητος!

Ἵψηλός, ἀβροσταγῆς, μελάγγληνος πανσέπτου φυσιογνωμίας καὶ μελωδικῆς φωνῆς κύριος μετὰ ὠραίου μύστακος, κοσμίως ἐνδεδυμένος, φέρων χρυσῆν καὶ χονδρὰν ἄλυττον ὥρολογίου, ἔχων καρφωμένην μεγάλην κοραλίνην πύρπην ἐπὶ τοῦ μελανοῦ περιλαιμίου του, ἀφοῦ περιδιάβασε μικρὸν μεταξὺ τῶν λαμπροενδεδυμένων καὶ ἐνθερονισμένων κυριῶν τῶν θεωμένων τὴν βραδουκινουμένην πολυτέλειαν εἰς ἀμάξας, δίφρους, ὀχήματα καὶ παντὸς εἶδους ὀκλαδιάδας, τὰς φορτωμένας μετ' ἀληθοῦς καὶ ψευδοῦς κάλλους, ἀληθοῦς καὶ ψευδοῦς ἐπιδείξεως, ἀληθοῦς καὶ ψευδοῦς ἀρετῆς, ἀφοῦ λέγομεν ὁ εὐειδὴς οὗτος περιδιάβασε ἀρκούντως μεταξὺ τούτων ἀφελῶς κρατῶν ἐν τοῖς δακτύλοις του μικρὸν βακτηρίον, καὶ ὡς κόνδορος ἀετὸς ἔρριψε πανταχόθεν τὰ βλέμματα προσήγγισεν ὁμάδα τεσσάρων γυναικῶν καὶ ἐνεθρονίσθη ἐπὶ τοῦ πρώτου κενοῦ θρανίου ἐγγὺς τούτων. Ἐδράξατο τὸ ἐλάχιστον συμβάν, ὅπως συνάψῃ συνδιάλεξιν κατ' ἀρχὰς μετὰ τῆς πρεσβυτέρας, ἧτις ἐφαίνετο καὶ ἡ μήτηρ, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων. Κατέβηλξε τὴν ὁμάδα, ἐπέδειξε τὸ ἐπισκεπτήριόν του. Ἦτο ὁ Βαρῶνος Βαλενστάην Αὐστριακὸς διαγγελεὺς τῆς Αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας πρό τινων ἐβδομάδων μόνον ἀφίχθεις ἐν Λονδίῳ καὶ γνωρίζων προσωπικῶς πάντας τοῦ ὑψηλοῦ κόσμου τοὺς ἀνθρώπους. Ἀποκαλύπτεται συχνὰ πρὸς τὰς κυρίας καὶ κυρίους τοὺς καθημένους ἐντὸς τῶν διερχομένων ἀμαξῶν, αὗται δὲ

ἀνταποδίδουσι τὸν χαιρετισμὸν νομίζουσαι ὅτι εἶναι τις γνῶρι-
μὸς των, ἢ τὸν ἀνταποδίδουσιν εὐτυχεῖς ὅτι δύνανται ν' ἀντα-
ποδώσωσι χαιρετισμὸν πρὸς τινὰ ἀντὶ ὧς ὅλως ἄγνωστοὶ νὰ ἀρ-
μκτηλατῶσι ἐν μέσῳ τῶν τοσούτων χιλιάδων ψυχῶν τῆς πανη-
γύρεως. Ὁ εὐγενὴς Αὐστριακὸς τέλος κερδίζει τὴν ἐμπιστοσύνην,
τῶν τεσσάρων κυριῶν καὶ λαμβάνει πρόσκλησιν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν
οἰκογένειαν Τούμλιν - Σμίθ, δέχεται καὶ ἀναχωρεῖ κατεσπευσμέ-
νως, διότι εἶναι προσκεκλημένος εἰς γεῦμα καὶ ὀφείλει ν' ἀπέλθῃ
εἰς τὴν κατοικίαν του νὰ ἐνδυθῇ

— Τὶ εὐγενὴς Βαρῶνος, λέγει ἡ μία ἅμα ἀνεχώρησεν.

— Πρότυπον ἐνὸς διακεκριμένου ξένου ἀποκρίνεται ἡ ἑτέρα.

— Ἄνῆρ τοῦ κόσμου καὶ ἀνὴρ ὠραῖος, λέγει ἡ πρωτότοκος, ἥς
τὰ βλέμματα ὄλονεν τὸν παρηκολούθουν ἐντὸς τοῦ πλήθους μέχρις
ὅτου ἔγινεν ἄφαντος.

— Εἶναι μία καλὴ γνωριμία... τίς εἶδεν κορίτζια, προσέθηκεν
ἡ μήτηρ μετ' εὐχαριστήσεως ἠθικῆς. Καιρὸς ν' ἀναχωρήσωμεν.
Ἐδίθ, τί ὥρα εἶναι, κύτταξε τὸ ὠρολόγιόν σου.

— Μπα Μαμά, τί ἔγεινε τὸ ὠρολόγιόν μου!... Βεβαίως τὸ
εἶχον μετ' ἐμοῦ ὅτε ἐξήλθομεν τῆς οἰκίας.

— Περὶεργον λείπει καὶ τὸ ἰδικόν μου... ὦ Λόρ! εἶναι δυνατόν!

— Μὴν ἐχάσατε τὸν νοῦν σας κορίτζια! λέγει ἡ μήτηρ θέτου-
σα τὴν χεῖρα εἰς τὸν θύλακά της... Νάτα δά! λείπει καὶ ἀπ'
ἐμὲ τὸ βαλάντιόν μου! εἶχον ἐντὸς τούτου δύο πεντόλιρα γραμ-
μάτια καὶ τέσσαρας λίρας... ὦ Λόρ! ἐγερθεῖσα κάτωχρος ἔκρα-
ξεν ἡ Μίστρεις Τούμλιν Σμίθ.

— Εἶναι δυνατόν!..., ὁ Βαρῶνος Βαλενστάην... ἅ! κάποιον
λάθος ἀκολουθεῖ, προσέθηκεν ἡ πρωτότοκος.

— Ἀδύνατον! ἄλλος τις πρέπει νὰ εἶναι λέγει ἡ δευτερότο-
κος... Ποῖος πρὸ τούτου ἐκάθητο πλησίον μου μητέρα;

— Μία γραῖα Κυρία μετὰ τῆς θυγατρὸς της... ἐφαίνετο λίαν
ἀξιοσέβαστος... δὲν ἦσαν γυναῖκες...

— Περὶσσότερον πιστεῶ Μαμά ὅτι ἡ ἀξιοσέβαστος σου αὕτη
κυρία μάς ἐκλεψε τὰ πράγματά μας ἢ ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος Βαρῶνος.
Δὲν εἶδες Μαμά πῶς οἱ Λόρδοι καὶ αἱ Λορδέσαι τὸν ἐχαιρέτων

ΛΟΥΚΑΣ ΡΑΛΛΗΣ

μετὰ τοςαύτης οἰκειότητος ἐκ τῶν ἀμαξῶν, ἔκραξεν ἡ πρωτότοκος.

— Ἐλθετε νὰ φύγωμεν κορίτσια, τὸ Πάρκον μᾶς κοστίζει σήμερον τοῦλάχιστον πεντήκοντα λίρας. Διὰ ἕξ μῆνας δὲν σᾶς φέρω πλέον εἰς τὸ ἐπάρατον τοῦτο Πάρκον! Ἐδῶ δὲν πιάνονται οἱ γαμβροί, εἶπεν ἡ ταλαίπωρος μήτηρ, ἥτις φαίνεται ἐζήτησε πρῶτην φοράν τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην τῶν θυγατέρων τῆς ἐν τῷ Πάρκῳ.

Ἐν τούτοις ὁ Βαρῶνος Βαλεστάην ἦτον ὁ πολυώνυμος Ἄγγλος Τζῶν Οὐάλλερ, Τῶμ-Πίρς, Τζᾶρλς-Λάμ, Φράνσης-Γρέη, Κόμης Ζαρνάκ, Μαρκέσιος Βολδέρος κ.τ.λ., κ.τ.λ. περίφημος μαθητὴς τοῦ Ἑρμοῦ πρὸ καιροῦ ἐξητηχήμενος εἰς τὴν τέχνην του καὶ καλὴν ποιήσας χρῆσιν αὐτῆς ἐν Λονδίῳ, Παρισίοις καὶ Βιέννῃ. Πολύγλωττος, εὐειδὴς καὶ καλῆς συμπεριφορᾶς ἐπὶ τέλους συνελήφθη, δι' ἄλλην τῆς αὐτῆς φύσεως κλοπὴν. Ἄγνοοῦμεν ἂν ἐτελείωσεν ἔτι τὴν πολυετῆ ποιήν του.

Ἡ Πανήγυρις τῆς Ματαιιότητος!

Οἱ σπερμοφόβοι ἢ οἱ λεπτοσοφισταὶ Κύριοι καὶ οἱ πραγματοδίφαι ἢ αἱ πολυπράγμονες καὶ φλύναφοι Κυρίαί, οἱ φοιβολῆπται, οἱ πολυμήχανοι, οἱ σπάταλοι καὶ οἱ φειδωλοί, οἱ θηλυκτόνοι καὶ αἱ ἀνδροκτόνοι, οἱ φιλεύσπλαγχοι καὶ αἱ ἀπαθεῖς μετὰ τῶν εὐθύμων, οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ἐλεεινολόγοι, οἱ ὑποχονδριακοὶ καὶ μελαγχολικοὶ, πάντες οἱ ἀλληλόμαχοι χαρακτῆρες ἐκ τῶν περάτων τῆς ἑκατομμυριοῦχου ταύτης κοσμοπόλεως καταρρέουσιν ἐν τῇ ποικίλῃ Στοᾷ εἰς τὸ Κυνόσαργες καὶ ἐπὶ τοῦ Κεραμικοῦ τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ φιλοσοφούντες, μολονότι ἐξ ἐπαγγέλματος δὲν ἀντιπροσωπεύουσι πλέον τὰς διαφόρους αἰρέσεις τῆς φιλοσοφίας. Αὗται ἄλλοτε ἦσαν ἀληθῆ ἐπαγγέλματα, σήμερον δὲν εἶναι ἢ κρύφιον φρόνημα. Πόσοι οἱ σκεπτικοὶ Πύρρωνες ἐνταῦθα οἱ ἐν σιγῇ θεωροῦντες τὸ μέγα ζωντανὴν πανόραμα ἐκτυλισσόμενον μεγαλοπρεπῶς ἐνώπιόν των ἄγνωστοι πρὸς τοὺς λοιπούς, ἄγνωστοι καὶ πρὸς τοὺς παρ' αὐτοῖς καθημένους ἀφώνους στωϊκοὺς Ζήνωνας ἢ Θέωνας ἢ τὴν εὐφυᾶ Ὑπατίαν.

Ἡ Πανήγυρις τῆς Ματαιιότητος!

Διέρχονται ἐνώπιόν σου οἱ σημερινοὶ Ἀριστοτέλαι, Ξενοκράται,

καὶ Θεόφραστοι, οἱ σήμερον περιπατητικοὶ φιλόσοφοι, πλὴν οὐδεὶς γνωρίζει τοὺς τοιοῦτους οὔτε οἱ ἴδιοι ἐπιθυμοῦσιν οἱ ἄλλοι νὰ τοὺς γνωρίζωσι. Τὸ ἐπάγγελμα δὲν εἶναι πλέον τοῦ συρμοῦ. Αἱ ἰδέαι παρίστανται ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, αἱ ἰδέαι ὀφείλουσι νὰ ὑποχωρῶσιν ἐνώπιον τῶν συρμῶν τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς σημερινῆς συμπεριφορᾶς. Οὔτε ὁ Γελασίνοσ Δημόκριτος ὁ ἐμπαίζων τὴν ματαιότητα τῶν ἀνθρώπων, οὔτε ὁ Ἡράκλειτος ὁ θεωρῶν τὰ ἀνθρώπινα «Οἰζυρὰ καὶ δακρυώδεα καὶ οὐδὲν αὐτῶν μὴ ἐπίκηρον» τολμῶσι πλέον νὰ ἐκφράσωσιν ὑψηλοφώνως εἰς ἐπήκοον πάντων τὰς τοιαύτας φιλοσοφικὰς ἰδέας, διότι οἱ περισσώτεροι ἤθελον τὰς ἀποδώσει ἀναντιρρήτως εἰς τὸ γλίσχρον τοῦ βαλαντίου των καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἀληθῆ ἔμπνευσιν τῆς ψυχῆς των. Οἱ Ἐπικουρείοι εἶναι οἱ πρωτεύοντες τῶν σημερινῶν φιλοσόφων οἱ μᾶλλον θαυμαζόμενοι, ἀναγνωριζόμενοι καὶ ζηλευόμενοι ὑπὸ τῶν ἑκατομμυρίων τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος, τὰ δὲ γεύματα αὐτῶν ὑπὸ τοῦ τύπου λεπτομερῶς περιγράφονται. Ὁ δὲ θανάσιμος ἐχθρὸς τούτων ὁ στωϊκός, λέγομεν, τῆς Κιλικίας Χρῦσιππος ἤθελε καταδιωχθῆ καὶ ἀποδιωχθῆ μακρὰν τῶν πυλῶνων τῆς Πανηγύρεως τῆς Ματαιότητος, ἀνὰ διὰ μίαν στιγμὴν ἐπεχείρει ἀνανέωσιν τῶν κατὰ τῶν ἐπικουρείων προσβολῶν του.

Ὁ ἀνδρῶν πάντων σοφώτατος Σωκράτης ἐνταῦθα εἶναι ἀόρατος, ἀνὰ οὐδὲν φέρη ἐπίχρυσον καὶ ἐπιδεικτικὸν πρὸ τῆς φιλοσοφίας του εἰς τὸν νῦν πολιτισμὸν. Ἡ σοφία καὶ ἡ φρόνησις ἄνευ πλοῦτου καὶ ἐπιδείξεως ἐνταῦθα οὔτε ἀξίαν τινὰ ἔχουσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ γίνονται σπανίως γνωσταί. Ἡ Κυρηναικὴ σχολὴ τοῦ Ἀριστίππου, ἡ Ἴονικὴ τοῦ Θάλλητος ἐνταῦθα εἰσὶ νεκραὶ καὶ ἄγνωστοι, ἀλλ' ἡ Πλατωνικὴ ἐπιστήθιος ὁπαδὸς σήμερον τῆς Ἐπικουρείου εἶναι τοῦ συρμοῦ πρὸς ἀμφοτέρω τὰ γένη.

Ἡ Πανήγυρις τῆς Ματαιότητος!

Ἐνταῦθα ὁ Ἐφορβὸσ Πυθαγόρας καὶ ὁ Ἀκραγαγεῖνοσ Ἐμπεδοκλῆσ βλέπουσιν ὀφθαλμοφανῶσ φρικτὸν ναυάγιον τὴν κενοδοξίαν καὶ τὰς τεραστίας δοξασίας των. Ἐντὸς τῆς λίμνης τοῦ ὕλισμοῦ τοῦ Χάϊτ-Πᾶρκ οἱ Πυθαγόριοι ἀδύνατον νὰ περιαγάγωσι τὸ φιλοσοφικὸν πορθμεῖόν των.

Μύριοι οί Ἐμπεδοκλείς τοῦ Λονδίνου οί μὴ πηδῶντες ἐντὸς τοῦ κρατῆρος τῆς Αἴτνης, οί λαγχάνοντες ὅμως τὸν θάνατον, διχοτομοῦντες τὸν λάρυγγά των, καὶ ὅμως μὴ ἀποθανατιζόμενοι, τούτωναντίον χαρακτηρίζονται ὡς παράφρονες. Ὁ δὲ Ἀλεκτρώων Πυθαγόρας δύναται ἔτη ὀλόκληρα νὰ διδάσκη πρὸς πεντήκοντα πένητας Μικύλλους τοῦ Λονδίνου, ὅτι ἡ βελτίστη πενία εἶναι προτιμωτέρα τοῦ ἐνώπιόν των πλούτου, ὅτι οὔτοι οί πένητες εἶναι εὐδαιμονέστεροι τῶν ἐπὶ τῶν ὠραίων ἀρμαμζῶν, διαβαιόντων ἠγεμόνων καὶ δοικῶν χωρὶς ποτὲ νὰ τοὺς καταπέσῃ εἰς τοῦτο. Οἱ περὶ χρυσοῦ λόγοι τοῦ Πινδάρου « ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ ἅτε διαπρέπει νυκτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου » εἶναι τὸ ὄνειρόν των. Ὁ πατὴρ τῆς φιλοσοφίας ταύτης δύναται νὰ νοθετῇ ἀπὸ πρωΐας μέχρι νυκτὸς τὰς μυριάδας τῶν πένητων τῆς Ἀγγλίας τῶν θεωμένων τὴν Πανήγυριν ταύτην τῆς Ματαιιότητος, φέρῃ δὲ πρὸς αὐτοὺς παραδείγματα πῶς οὗτος ὁ διὰ τῆς μετεμψυχώσεως μεταβάς εἰς τὸ λαμπρὸν σῶμα τῆς Μιλησίας Ἀσπασίας εἰς ἐκεῖνο ἐνὸς βασιλέως καὶ μετὰ ταῦτα εἰς ἐνὸς πένητος καὶ ἐκείθεν εἰς ἐνὸς σατράπου, ἔπειτα εἰς τὸ τοῦ ἵππου, κολοιοῦ, βατράχου καὶ ἄλλων μυρίων ζώων καὶ ἀνθρώπων δοκιμάσας δὲ πάσης ψυχῆς καὶ καρδίας τὰς ἐντυπώσεις καὶ αἰσθήματα καὶ εὐρὼν τὴν τοῦ πένητος τὴν ἐξοχωτέραν καὶ ἀξιολογωτέραν, δύναται ν' ἀποδείξῃ ἐμπράκτως τοῦτο, ὀδηγῶν αὐτοὺς ἀοράτως ἐντὸς τῶν ἰδίων μεγάρων τοῦ πλουσίου Σίμωνος, ἢ τοῦ παμμούχου Εὐκράτους, ἵνα ἐκεῖ ὀφθαλμοφανῶς ἴδωσι τὰ κρύφια μαρτύρια τοῦ πρώτου, καὶ τὴν καταπυγὸσύνην καὶ μὴ ἀνθρωπίνην ἀσέλγειαν τοῦ δευτέρου, καὶ τὴν μοιχείαν τῆς γυναικὸς του μετὰ τοῦ μαγεῖρου τῆς, χωρὶς ὅμως ποτὲ νὰ τοὺς καταπέσῃ, ὅτι ἡ ἐνάρετος αὐτῶν πενία εἶναι προτιμωτέρα δι' αὐτοὺς τοῦ πλούτου τῶν τοιούτων.

Ὅποσον πανόραμα φυσιογνωμιῶν καὶ προσωπογραφιῶν ἡ πανήγυρις αὕτη τῆς Ματαιιότητος!

Οἱ ἀρθογράφοι, οἱ καλλιτέχναι τοῦ αἰῶνος, οἱ γελοιογράφοι, οἱ κρημνογράφοι, οἱ μιμογράφοι καὶ οἱ κῶβαλοι, οἱ ἀντιγραφεῖς λέγομεν τῆς κοινωνίας, οἱ γελωτοποιοὶ καὶ μιμόδιοι τῶν θεάτρων

ἀρβύονται ἐκ τοῦ πελάγους τούτου τῆς ἀνθρωπότητος τὴν ἡμερησίαν ἢ νυκτερινὴν ὕλην, ἥτις διασκεδάζει, διδάσκει καὶ ἠθικοποιεῖ διὰ τοῦ τύπου καὶ τῶν δραμάτων τὴν ἐπαύριον τὸν Ἀγγλικὸν λαόν. Ἐνταῦθα φιλοσοφῶν ὁ μικρὸς ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἑαυτὸν μέγαν καὶ ἐριχύχενα ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχη καλὸν ἐξωτερικὸν καὶ νὰ διαμένῃ ἄγνωστος, ἐνῶ ὁ μετρίου ἐξωτερικοῦ καὶ γνωστὸς ἐν τῷ κυκεῶνι τούτῳ ἐκμηδενίζεται, ὁ δὲ ἄσχημος καίτοι μέγιστος εἰς οὐδὲν λογίζεται. Οὐδεμίας δὲ ὑπαρχούσης διακρίσεως ὁ ὠραῖος καὶ καλοενδεδυμένος ἐργάτης ἐκλαμβάνεται ὡς δούξ καὶ τ'ἀνάπαλιν.

Ὁ μισάνθρωπος Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος, ὡς τὸν ἐκάλει ὁ Δημέας, ἤθελε διασυρθῆ παρὰ τῶν χωροφυλάκων, ὡς μέθυσος εἰς τὰς φυλακάς, ἂν ἤθελε σταθῆ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ περιπάτου καὶ στενωπῆς τῆς φωνῆς τολμήσει νὰ κράξῃ πρὸς τοὺς λαμπροενδεδυμένους ἐν τῇ πανηγύρει τῆς Ματαιότητος, ὅ,τι ποτὲ πρὸς τοὺς ἐκκλησιαζομένους Ἀθηναίους εἶπεν δηλ. ἔχω τὴν συκὴν μου εἰς τὴν διάθεσίν σας δι' ὅσους ἐξ ὑμῶν ἐπιθυμήτε ν' ἀπαγχονισθῆτε.

Οἱ κυνικοὶ Κράτης, Μένιππος καὶ Διογένης ἤθελον μετὰ λακτισμῶν ἀποδιωχθῆ ἐκτὸς τοῦ περιβόλου τῆς πανηγύρεως, ἂν ἤθελον ἀποτανηθῆ διὰ τῆς ἀρεστῆς τότε κυνικῆς τῶν φιλοσοφίας πρὸς τοὺς σήμερον ἀνθρώπους τοῦ ἐλευθέρου τούτου ἐδάφους. Τίς Διογένης σήμερον δύναται νὰ προσεγγίσῃ τοὺς ὑπερκαλλωπιζομένους νέους ἢ τοὺς ψιμυθιομένους καὶ βεβαμμένους γέροντας, ὧν ὁ γελοῖος παραφουκισμὸς διεγείρει ἐμετὸν καὶ κράξῃ πρὸς αὐτοὺς « Εἰ μὲν πρὸς ἄνδρας ἀτυχεῖς, εἰ δὲ πρὸς γυναῖκας ἀδικεῖς ». Καὶ ὅμως οἱ δημαγωγοὶ Κλέωνες ἔχουσιν εὐρύτερον στάδιον. Τὸ Χάιτ-Πάρκ συχνὰ βλέπει χιλιάδας ὄχλου ἐνταῦθα παρακολουθοῦντος καὶ ἀκροαζομένου τούτων ἄνευ τῆς ἐπεμβάσεως τῶν χωροφυλάκων. Ὁ Παράδεισος οὗτος εἶναι συγχρόνως ἡ ἐκκλησία παντὸς δόγματος θρησκευτικοῦ.

Ἡ Πανήγυρις τῆς Ματαιότητος !

Ἔχει καὶ ἐτέραν πλευράν, ἣν ἡμεῖς διὰ τὸ εὐφωνότερον καλοῦμεν τὴν Τερπνὴν Δενδροστοιχίαν, ὡς πραγματικῶς εἶναι, ἐν ᾧ οἱ Ἀγγλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὴν ξενοτρόπως τὸ *σάπιο στενόν*.

Ἐν τῇ δενδροστοιχίᾳ ταύτῃ μόνον οἱ ἔφιπποι περιφέρονται ἐπὶ μαλακοῦ ἐδάφους. Ἐκατοστῦες Κυριῶν καὶ Κυρίων παρακολουθούμενοι ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν ἐνταῦθα καλπάζουσι. Καὶ ἐνταῦθα ἔξωθεν τῶν φραγμῶν ἔνθεν καὶ ἔνθεν κἀθηται: πάλιν ἐπὶ τῶν καθισμάτων ἢ περιπατοῦσι περὶ χιλιάδες κομψοενδεδυμένων ἀμφοτέρων τῶν γενῶν θαυμάζοντες τοὺς ὠραίους ἵππους καὶ τὰς ἵπποδάμους ἀμαζόνας. Εἶναι ἐξαιρετικῶς διασκεδαστικὸν ν' ἀκροάζεται τις ἀπὸ ομάδος εἰς ομάδα τὰς παρατηρήσεις τούτων περὶ τῶν φυσιογνωμιῶν, τῶν χαρακτηριστικῶν καὶ τῶν ἐνδυμασιῶν, περὶ τοῦ τρόπου τοῦ ἵππευειν καὶ τῶν ἵππων τῶν ἐνώπιόν των διερχομένων ἵππέων. Οἱ εὐφυεῖς διάλογοι τινῶν τούτων καθ' ἑκάστην χορηγοῦσιν ὕλην διὰ τὰς κωμωδίας, σατύρας, μυθιστορήματα, πρὸ πάντων δὲ τὰς γελοιογραφικὰς ἐφημερίδας. Πάνσεπτος Κυρία γνωρίζει ποία εἶναι ἐκεῖνη ἡ Μαρπησία ἢ χαλιναγωγοῦσα τὸν ἵππον τῆς τόσῃ ἐπιτηδεΐας, ὅσῃ καὶ τὸν ἴδιόν της σύζυγον. Γινώσκει τὴν ἱστορίαν τῆς ἀμαζόνας, πόθεν ἐξῆλθε μέχρι τοῦ πῶς ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου της. Εἷς γέρων λευκόθριξ, πρότυπον καθαρῆς καὶ Ἀγγλοῦ Τζέντλιμαν διηγείται οὐχὶ μακρὰν ἀνέκδοτα δι' ἑτέραν καλπάζουσαν Σαυρομάτιδα ἢ διὰ τὴν πολεμικὴν Ἴππολύτην, ἣτις, ἂν καὶ καπνοπώλου θυγάτηρ ἐγένετο Λαίδη T...., εἰς δὲ τὴν ἐρώτησιν τίς ἐστὶν ὁ λαμπρὸς ἵππεὺς ὁ ἱπτάμενος ἐνώπιόν των καὶ συνδικλεγόμενος μετὰ τοῦ Ναυάρχου Ῥῶς ἐκτυλίσσει μετὰ θαυμασίου σαρκασμοῦ τὰς περιπετειὰς ἐν τῷ Ἀστεὶ πλουσίου ψηροπαίκτη, ὅστις πρὸ ἕξ μόνον μηνῶν ἀπλοῦς ὑπηρετῆς τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Κλάϊν, τῆς Φίνσβουρη τοῦ Λονδίνου ἐθησαύρισε πεντήκοντα χιλιάδας λίρας εἰς τὸ χρηματιστήριον, ἥδη δὲ διώκει πολυτάλαντον νύμφην καὶ συγχρόνως τιτλοῦχον. Οἱ γέλωτες τότε καὶ οἱ καγχασμοὶ συνοδεύουσιν ἀναχωροῦντα τὸν πτερωτὸν ἵππεά μέχρι τῶν περάτων τῆς Τερπνῆς Δενδροστοιχίας. Ἄλλ' ὅταν ἄμωμος, ἀγνή, ἀληθῶς ἄθικτος ἀνωτάτης καὶ γνωστῆς καταγωγῆς κυρία διέλθῃ ἐνώπιον αὐτῶν, ἧς ὁ σύζυγος ἔχει ὑψηλὸν πολιτικὸν ἢ στρατιωτικὸν βαθμὸν ἢ ἱστορικὸν ὄνομα, τότε ἀκούει τις τὴν τρομερὰν ἀνάλυσιν τῶν κλάδων τῶν δύο δένδρων ἀμφοτέρων τῶν οἰκογενειῶν τῶν γαμικῶς περι-

πλεχθεισῶν πρὸ αἰῶνων ἵνα φέρωσιν ἐν τῷ κόσμῳ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀξιοθαύμαστον ζεῦγος. Ποῦ ἐνθυμοῦνται, ποῦ γνωρίζουσιν, ποῦ λαμβάνουσι καιρὸν μεταξὺ τοσοῦτων καὶ τηλικούτων σπουδαιοτέρων καὶ σοφροτέρων τοῦ κόσμου συμβάντων καὶ μεριμνῶν νὰ σπουδάσωσι καὶ ἀναμιμνήσκωσιν ἐκάστης τοιαύτης οἰκογενείας τὴν γενεαλογίαν εἶναι ἀπορίας ἀξίον. Ἀκούει τίς τότε τινα μεταξοπεριβεβλημένα γραῖδια ἢ τινα χάσκων καὶ ἠδυπαθῆ Πρέπιν ἐμφαντικῶς διηγούμενον πῶς ὁ Ἀβραὰμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ, ὁ Ἰσαάκ τὸν Ἰακώβ, ὁ Ἰακώβ τὸν Ἰούδαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, Ἰούδας δὲ τὸν Φαρές καὶ τὸν Ζαρά ἐκ τῆς Θαμὸρ, ὁ Φαρές τὸν Μίστερ Νάσχ, ὁ Μίστερ Νάσχ τὸν Μίστερ Σμίθ, ὁ Μίστερ Σμίθ τὸν Μίστερ Βράουν, ὁ Μίστερ Βράουν τὸν Σιρ Ἰσαάκ Γκρήν, ὁ Σιρ Ἰσαάκ Γκρήν τὸν Λόρδον Ἰακώβ Χάουερδ καὶ τὴν Μηλέδην Ῥεβέκκαν Σάμερσετ, ὁ Λόρδος Ἰακώβ Χάουερδ τὸν Ἰλαρὸν Δοῦκα Μπάτερφλαϊ καὶ τὴν Μηλέδην Ῥεβέκκαν Σάμερσετ, ἕκ τινος δὲ τῶν πολυαριθμῶν ἐπιφανῶν ἀπογόνων τούτων κατήγετο τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ζεῦγος τὸ φέρον εἰς τὰς φλέβας του τὴν ἰχώρα τῆς Ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας καὶ οὐχὶ τὸ αἷμα τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν θυσιασθέντος θεανθρώπου μολονότι καὶ ὁ Ἰησοῦς κατήγετο ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ ἰδίου Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαάκ.

Αἴφνης διαβαίνων ἀνὴρ ἔνδοξος ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ κυρίου Τέϋλορ. Ὁ κύριος Τέϋλορ διὰ τῆς ἠλεκτρικῆς του γλώσσης ἀφοῦ τὸν χαιρετίσει μετ' οἰκειότητος καὶ χειρονομίας ὅπως ἀναβιθασθῆ ὁ ἴδιος εἰς τὸν νοῦν τῶν περιστώτων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου, ἐφ' οὗ πατεῖ ὁ ἔνδοξος οὗτος βροτός, ψιθυρίζει τ' ὄνομά του καὶ τότε αἱ ἐγγύς Κυρίαὶ καὶ Κύριοι προσηκόνονται μικρὸν ἐκ τῶν καθισμάτων αὐτῶν, ἐκεῖνου προχωροῦντος, ὅπως ρίψωσι βόπην ὀφθαλμοῦ εἰς τὰ νῶτα του, διότι τὰ ἔμπροσθεν χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του δὲν εἶναι πλέον ὁρατὰ ἢ εἰς τὰ πορρωτέρω καθήμενα πλήθη, ἅτινα μὴ γνωρίζοντα αὐτὸν ἐπιτρέπουσι νὰ διαβῆ ὡς οἱ κοινοὶ τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ Πανήγυρις τῆς Ματαιιότητος!

Παρουσιάζεται τέλος ἡ λίμνη Ὀφροῦσα ὁμοίᾳ τῇ νεκρᾷ θαλάσῃ τῶν ἀγίων τόπων ἀκύμαντος καὶ στυλπνῆ, ὡς κάτοπτρον,

ἀνευ ἰχθύων καὶ ὀστράκων ἐμπεριέχουσα νησίδα καὶ πολλὰς λέμβους. Ἐνταῦθα οἱ παῖδες παίζουσι μὲ τὰ μικρὰ πλοιάριά των καὶ ἄλλοι μὲ τοὺς κύνας αὐτῶν, τοὺς ὁποίους πέμπουσιν εἰς τὸ ὕδωρ, ὅπως κομίσωσι τὴν ῥάβδον των ἢ ξυλάρια. Ἐνταῦθα ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ὀχθῶν τῆς ἐλισσομένης λίμνης ἐκ μήκουσ περιῖπου δύο ἀγγλικῶν μιλίων κάθηνται ἢ περιδιαβάζουσι τροφοὶ μὲ τὰ νήπια τῶν κυρίων των, ὑπηρέτριαι, ὑπηρέται, ἄεργοι, ἢ ὀκνηροὶ πολλοὶ μὴ εἰδότες οὔτε πόθην θά πορισθῶσι τὸν ἄρτον τῆς ἡμέρας, πλὴν οἵτινες ἔρχονται ἐνταῦθα ὅπως συμμερισθῶσι διὰ τῆς αὐτῆς κοινοκτημοσύνης τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας. Ἐνταῦθα ἔρχονται ἐπίσης ἀπομεμονωμένοι ὑπερήφανοι εὐεῖδεις κυρίαί, αἵτινες μὴ ἔχουσαι τὴν ἀνάλογον ἐνδυμασίαν ὅπως περιδιαθῶσιν μεταξὺ τοῦ σμήνουσ τοῦ συρμοῦ, βλέπουσι μακρόθεν τούτους μετὰ σκέψεως καὶ βεβιασμένου φιλοσοφικοῦ βλέμματος, διασκεδάζουσι δὲ ἐνίοτε ῥίπτουσαι ψυχία τιὰ ἄρτου πρὸς τὰς χήνας, τοὺς κύκνους, τὰς νήσας ἢ τὰς ὑδροόρνιθας τῆς λίμνης.

Πόσοι κοσμοπαθεῖς δὲν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐνταφιάσωσιν ἑαυτοὺς ἐν τῶν ἡρέμων ὑδάτων τῆς Ὀφειούσης ὅπως μὴ βλέπωσι τὴν ψηλαφητὴν ἀνισότητά τοῦ κόσμου ἐκεῖνου; ἀλλὰ καὶ ἡ παραμυθία αὕτη ἐνταῦθα ματαιοῦται, διότι ἴσταται ἔτοιμον σῶμα ὀλόκληρον φιλανθρώπων νὰ δρμήσῃ νὰ τοὺς ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ ὕδατος. Οὔτε τὴν παραμυθίαν τοῦ θανάτου δύνανται ἐν τῇ πανηγύρει ταύτῃ τῆς ματαιότητος νὰ ἐλπίσωσι, διότι ἡ καλουμένη Φιλανθρωπικὴ Ἐταιρία εὐρίσκεται ἐνταῦθα κατεσκευασμένη ἔχουσα τὰς σωτηρίουσ λέμβους τῆς, τ' ἄγκιστρα, τοὺς κάμακας καὶ πᾶν ἐν γένει ἀναγκαῖον, ὅπως σὲ ἐξαγάγῃ ζῶντα ἅμα σὲ ἰδῆ σκοποῦντα ν' ἀποχαιρετίσης τὸν βίον διὰ τοῦ τρόπου τούτου.

Τὴν Πανήγυριν τῆς Ματαιότητος θεωρεῖ μὲ ὑπερήφανον βλέμμα εἰς ὄρεϊχάλκινος κολοσσιαῖος Ἀχιλλεὺς ἀναπεπεταμένην ἔχων τὴν ἀσπίδα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος καὶ γυμνὸν τὸ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸν Ἑκτορα. Τὸ ἥρῃον τοῦτο ἀνδρῦθη πρὸς τιμὴν τοῦ Δουκὸς Οὐελλιγκτῶνος καὶ τῶν ἀνδρείων του. ἐν ὅπλοις ἀδελφῶν. Κατεσκευάσθη δὲ ἐκ τοῦ μετάλλου τῶν πυροβόλων τῶν λαφυραγωγηθέντων ὑπὸ τῶν Ἀγ-

γλων εἰς τὰς νίκας των τῆς Σαλαμαγκας, Βικτωρίας, Τουλούζης καὶ Οὐατερλώ.

Κατὰ τὰς θερινὰς ἡμέρας, ὅτε ὁ καύσων τοῦ ἡλίου καθιστᾷ τὴν πέριξ τοῦ ἠρώου χλόην θερμὴν, δύναται τις νὰ ἴδῃ ὑπὸ τοῦς πόδας τοῦ Ἀχιλλέως τούτου πλείστους ἀστέγους ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κοιμωμένους καὶ ῥογγίζοντας καθ' ὃν χρόνον ἡ ματαιότης δι' ὅλης τῆς μεγαλοπρεπείας της, ὡς ἀτελεύτητον πανόραμα, παλινδρομικῶς κινεῖται πεζῇ, ἔφιππος ἢ ἐπὶ ὄχημάτων ἐνώπιον τοῦ Ἀχιλλέως τούτου. Ἐκτάδην καὶ πρηνεῖς κείμενοι οὗτοι πρὸ ποδῶν του ἑμοιάζουσιν ὡς Τρῶες πεσόντες ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τῆς ῥομφαίας τοῦ Πηλεΐδου. Οἱ δυστυχεῖς οὗτοι ποιοῦσι τὴν ἡμέραν νύκτα, καθότι τοῦ παραδείσου τούτου κλειομένου μετὰ τὸ μεσονύκτιον, οἱ ἄστεγοι οὗτοι κατ' ἀνάγκην περιφέρονται εἰς τὰς ὁδοὺς τὸ ἐπίλοιπον τῆς νυκτὸς ἢ ὁδοιποροῦσιν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς πόλεως προσδοκῶντες, ὅτι ὁ οὐρανὸς θὰ βρέξῃ τροφὴν καὶ πόρον βίου ἀνετωτέρου τῆς χθές. Καὶ τοιοῦτους εὐρίσκει ὁ περιδιαβάζων ἐνταῦθα πανταχόθεν ἑκατοστύας ἐντὸς τοῦ πάρκου καὶ ἐπὶ τῶν ἐδωλίων. Ποσάκις τις δὲν βλέπει νέαν εὐειδῆ μὲ εὐγενῆ χαρακτηριστικὰ ἀλλὰ πελιδὴν καὶ λειπόσαρκον, πενιχρώτατα ἢ καὶ ὑπὸ ῥακῶν περιβεβλημένην, κοιμωμένην βαθέως ἐπὶ ἐδωλίῳ, ὅπως παραμυθῆσθαι πόνους καὶ ἀσιτείαν βίου ταλαιπώρου! Ποσάκις ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἐδωλίου εἰς τὸ πλευρὸν αὐτῆς ἑτέρα γυνὴ τάξεως ἀνετωτέρας βυθισμένη ἐν τῇ ἀναγνώσει ποιήματος ἢ μυθιστορηματος ἢ ἐφημερίδος τινὸς τοῦ Λονδίνου ἢ τοῦ περιοδικοῦ «Κήρυκος τῶν οἰκογενειῶν» μετ' ἀπαθείας τοῦ σταϊκωτέρου ἢ κυνικωτέρου φιλοσόφου ἀδιαφοροῦσα διὰ τὴν λιμοκτονοῦσαν παρὰ τῷ βραχίονι αὐτῆς βλέπει αὐτὴν ὡς καὶ τὸ ἐνώπιόν της ἐρχόμενον, διερχόμενον καὶ παρερχόμενον ποικίλον καὶ μοναδικὸν πανόραμα! Ἀδιαφορεῖ μετὰ ψυχρᾶς ἀπαθείας ἢ ἀναγνώστρια αὕτη τῶν ποιήσεων καὶ μυθιστορημάτων ἀπέναντι τῆς πραγματικότητος διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτῆς ἐδωλίου θνήσκουσαν πενίαν!

Ἐμπεριλαμβάνονται τέλος ἐντὸς τοῦ Πάρκου τούτου οἱ κῆποι τῆς Κενζιγκτῶνος, ἐντὸς τῶν ὁποίων εὐρίσκεται τὸ ἀρχαῖον εὐ-

ρύχωρον βασιλικὸν δρώνυμον παλάτιον, ὅπερ πρὸς πᾶν ἕτερον
 δμοιάζει ἢ πρὸς ἀνάκτορον. Οἱ κῆποι οὗτοι, ἐν οἷς ἡ ὀφιοειδὴς λί-
 μνη ἐξελίσσεται πρὸς τὸ τέρμα τῆς, ὅθεν διὰ πηδάκων καὶ μαρ-
 μαρίνων μορφῶν ἀνατινάζσεται ἢ ἀναβρῦει τὸ ὕδωρ καὶ δι' ἐξαι-
 σίου ῥωμαντικότητος σχηματίζει τὰς χαριστάτας πηγὰς καὶ
 καταράκτας, οἱ κῆποι οὗτοι εἶναι ἄλλος χαρακτηριστικὸν ἕνεκα
 τῆς γαλήνης του. Ὅ,τι ἡ ἀρρεψία μιᾶς μελαγχολικῆς ψυχῆς ἀπαι-
 τεῖ, ἐνταῦθα ἠδύνατό τις νὰ τὸ εὔρη. Δένδρα ὑψίκομα, στρώματα
 ἀνθέων εὐδῶν καὶ σπανίων διὰ καλλιτεχνικῆς βοτανικῆς πεφυ-
 τευμένα, σκιαὶ πυκναὶ καὶ ποικίλαι, ἀπέραντοι, πράσινοι δάπιδες
 ἀειθαλοῦς χλόης διακοπτόμενοι τῇ δε κακείσε ὑπὸ τῶν ὀμαλῶν
 κιτρινοχρῶν ὀδῶν, εἶναι ὅ,τι αἱ Ἄλσητίδες, αἱ Χλωρίδες καὶ
 Ἄμαδρουάδες νύμφαι ἄλλοῦ ποτε εἶχον. Ὅχηματα ἐνταῦθα δὲν
 ὑπάρχουσι. Πολλοὶ τῶν πεζῶν μεταβαίνουσιν ἐνταῦθα, ἵνα δια-
 σκεδάσωσι τὴν ἡμικρανίαν των, ἀποφυλαχθῶσι δὲ ἐκ τοῦ θορύβου
 τῶν ἀμαξῶν καὶ ἵππέων καὶ τῆς τύρβης τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ
 Παραδείσου, ὃ εἶδομεν, ἢ ὅπως συναπαντήσωσιν ἐν ἡσυχίᾳ τὰς ἐρω-
 μένας των. Ἐνταῦθα ἵσταται ἐν τῶν μεγαλειτέρων θεαμάτων τοῦ
 σημερινοῦ κόσμου, τὸ Μαυσωλεῖον τοῦ Πρίγγηπος Ἀλβέρτου,
 ὃ ἡ νέα Ἀρτεμισία δαπάνη ὑπερτέρα τῶν τριακοσίων χιλιάδων
 στερλινῶν ἀνήγειρε χάριν τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῆς συζύγου. Τὸ ἀνί-
 δρυσεν ἡ Βασίλισσα Βικτωρία ἐπὶ τῶν προπυλαίων τῆς Παγκοσμίου
 Ἐκθέσεως τοῦ 1851, ὅθεν ἵστατο τὸ κρυστάλλινον παλάτιον, ἡ
 πρώτη σχολὴ τῆς βιομηχανίας καὶ τῶν ὥραιων τεχνῶν, ὃ ὑπο-
 γραμμὸς τῶν ἐπιλοίπων ἐκθέσεων καὶ ἡ μέχρι τοῦ νῦν ἐντελεστέρα
 καὶ κορυφαία πικρῶν τῶν παγκοσμίων πανηγύρεων, ἣν ὁ πολιτι-
 σμὸς ὀφείλει εἰς τὴν πρωτοβουλίαν πραγματικῶς τοῦ ἀρίστου τού-
 του βροτοῦ τῆς ἐποχῆς του. Εἶναι ἐν ὀλόκληρον Μουσεῖον τὸ
 Μαυσωλεῖον τοῦτο διὰ τὸν ἀναρίθμητον κόσμον τῶν ἀγαλμάτων
 του ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ μέχρι τοῦ ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, τῶν ἀνα-
 γλύφων του, τοῦ κεχρυσωμένου ὀβελίσκου του καὶ τῶν ἀστρα-
 πτόντων κεχρυσωμένων θόλων του. Χίλιοι θνητοὶ καθεκάστην
 ἵστανται, χαίνοντες καὶ θαυμάζοντες τοῦτο.

Μεταξὺ τούτων καὶ τῶν τοιούτων ἡ Βαρῶνη Κίερμαν ἤρχετο νὰ

δείξη τὸ ἐπιβάλλον κάλλος τῆς, χάριν ὅμως τοῦ συνταγματάρχου Καραδὸκ εἰσῆρχετο ἐν τῇ πανηγύρει τῆς Μαισιότητος περιεστοιχισμένη ὑπὸ τῆς ἀρετῆς, τῆς ἐντιμότητος, τῆς παρθενίας καὶ τῆς ἀθωότητος ἐτοίμη νὰ περιπλέξῃ καὶ τὰς ἰδίας γνωρίζουσας αὐτὴν καλῶς φιλινάδας τῆς. Ἐγένωσκε τοῦτο διὸ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἀμάξης, ὡς Αὐτοκράτειρα, ἔχουσα παρ' αὐτῆ τὰς τρεῖς εὐγενεῖς Κυρίας, ὡς ἀπλὰς Κυρίας τῆς Αὐλῆς.

Τηλικαύτη ἐστὶν ἡ πλησμονὴ τῶν ἀμαξῶν, ὥστε ἐν ὄχημα παρκαλουθῶν τὸ βῆμα ἀπαιτεῖ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ὅπως διατρέξῃ ἡμισεῖαν μόνον ὄργυιαν. Καὶ ἐν τῷ διαστήματι τῶν δέκα λεπτῶν οἱ παριστάμενοι πεζοὶ δύνανται νὰ ἐκφράσωσι δέκα ζωηρὰς παρατηρήσεις, ἅς οἱ ἐντὸς τῆς ἀμάξης ἐκόντες ἄκοντες ἀκροάζονται.

.....

Περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν ἡ Πανήγυρις τῆς Μαισιότητος μετεβλήθη εἰς ἄλλος ἤσυχον καὶ μελαγχολικόν. Πᾶσαι αἱ ἀμαξαὶ ἠφάνισθησαν, πάντες οἱ ἵππεις καὶ πεζοὶ ἀνεχώρησαν. Τῆδε κακεῖσε διέρχεται μόνον κλειστόν τι ὄχημα μετὰ τινῶν ἀπερχομένων εἰς θέατρον ἢ γεῦμα, οἵτινες διαπερῶσιν τὸν παράδεισον ἀπὸ τῆς μιᾶς πύλης εἰς τὴν ἄλλην ἵνα συντομεύσωσι τὴν ἐκ μιᾶς εἰς τὴν ἑτέραν ἄκραν τῆς κοσμοπόλεως ἀπόστασιν. Ὁ φλοῖσθος τῶν ἐκ τῆς ἐσπερινῆς αὔρας σειομένων φύλλων εἶναι ὁ μόνος ἀκουόμενος μελίβρομος ἤχος, ὅστις διακόπτεται ἐνίοτε ὑπὸ τῶν μονοτόνων γδούπων τῶν βαρέων ὑποδημάτων χωροφύλακός τινος. Πάντα τὰ καθίσματα εἶναι κενὰ εἰς τὴν διάθεσίν σου, ἐνῶ πρὸ μικροῦ δὲν ἠδύνασο νὰ εὔρῃς ἐν ἐλευθέρον ὅπως ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀναπαυθῆς.

Ὁ Κ. Γουάτγουορθ ἦτο εἷς τῶν ὀλίγων, ὅστις ἔμεινε ῥεμβάζων ἐπὶ ἐνὸς τούτων. Ἡ ἀμαξία τῆς Λαίδης Καραδὸκ διήλθε τοσάκις ἐνώπιόν του, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, καὶ ἡ Βαρόνη οὔτε ἄπαξ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος τῶν πεζῶν, ὅπως διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μὲ ζήτησιν καὶ χαιρετήσιν, ἐνῶ ἐγὼ χάριν αὐτῆς ἠτοιμαζόμεν νὰ

μονομαχίῳ μετὰ τῶν δύο ἐκείνων ἀγνώστων. Ἔστρεφε καὶ περιέστρεφε εἰς τὴν μνήμην τοὺς λόγους των καὶ ἠγώνει τί νὰ πιστεύσῃ. Δις ἠθέλησε νὰ ἐγερθῆ ἐκ τοῦ καθίσματός του καὶ μεταβῆ εἰς τὸν οἶκόν του ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του καὶ δις κατεκυριεύθη ὑπὸ νωχελείας καὶ ἔμεινε καρφωμένος ἐκεῖ, ὅπου ἐκάθητο. Ἦναψε σιγάρον, καπνίζων δὲ ἐζήτει νὰ διασκεδάξῃ τοὺς συλλογισμούς του πλὴν οὗτοι ἀπέβαινον ζοφωδέστεροι. Αἶφνης γυμνόπους μείραξ διέρχεται ἐνώπιόν του συλλέγων τὰ λείψανα τῶν σιγάρων, ἅτινα οἱ πρὸ μικροῦ καπνίζοντες ἔριπτον χαμαί. Συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν. Ὁ παῖς οὗτος διὰ τούτων ζητεῖ πόρον ζωῆς, καὶ μετέρχεται τοῦτο ὡς ἐπάγγελμα, διανοεῖται καὶ γὰρ ἐγκατέλειψα πόρον, ἀρίστην θέσιν, ἣν εἶχον, ἐγκατέλειψα τέκνα καὶ σύζυγον καὶ ἔλαβον κολοσσιαίας εὐθύνας ἐπὶ τῶν νῶτων μου χάριν αὐτῆς τῆς Βαρώνης! Ἄν ἡ Βαρώνη μ' ἐγκαταλείψῃ, ἂν εἶναι ὅποια τὴν παρέστησαν οἱ δύο ἄγνωστοι, ποῦ θὰ εὐρεθῶ τότε! Ὅχι! Ὅχι! μέγα συμβαίνει ἐνταῦθα λάθος! ἔκραξεν ἀκουσίως.

Τοὺς λόγους καὶ διαλογισμούς τούτους διέκοψαν δύο νέαι, ὡς κυρίαὶ ἐνδεδυμέναι, μεγάλου κάλλους, αἵτινες προσεγγίσασαι ἐκάθησαν παρ' αὐτῶ. Ἡ μία ἦτο ὑψηλοτάτη καὶ λίαν ἀριστοκρατικῆς θεωρίας, ἡ ἑτέρα μικροῦ εὐσάρκου ἀναστήματος πλὴν ὠραία καὶ καλλιτόρνευτος, ὡς ἡ Λασθενία τοῦ Σπευσίπου. Ἦνάπτοντο ἤδη οἱ φανοί, ἡ ἑσπέρα ἦτο τερπνὴ, ὡς αἱ θεριναὶ τοῦ Λονδίνου. Ὁ χρυσοσάπφειρος οὐρανὸς μετὰ τῶν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς φανῶν παρίσανον ὀξυαύγειαν πρὸς τοὺς σποράδην καθημένους ἐκεῖ ὀλίγους, πλὴν κατὰ τὸ δροσίστακτον βουλυτὸν ἕτεραι κλάσεις θνητῶν βαθμῶν καταρρέουσιν ἐκ τῶν ὀκτῶ πυλῶν τοῦ Παραδείσου. Εἰσέρχονται ἐργατικαὶ οἰκογένειαι ἔντιμοι, αἵτινες τὴν ἡμέραν δὲν εὐκαιροῦσι νὰ ἔλθωσιν ἐνταῦθα πρὸς ζωογόνησιν ἢ δὲν τολμῶσι διὰ τὸ πενιχρὸν τῆς ἐνδυμασίας των. Τὰ πάρκα εἶναι οἱ πνεύμονες τοῦ Λονδίνου. Εἰσέρχονται μισάνθρωποι καὶ φιλόσοφοι, οἵτινες κάθηται ἐπὶ τῶν καθισμάτων θεώμενοι τοὺς ἀστέρας καὶ τὸν οὐρανὸν καὶ ἐντὸς τοῦ στενοῦ ἐγκεφάλου των διψῶσι ν' ἀπορροφήσωσιν ὀλόκληρον τὴν κτίσιν ἢ ποιήσωσι τὴν ἀνατομίαν αὐτῆς καὶ

ἀνακαλύψωσι τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τῆς. Εἰσέρχονται μυστη-
ριώδεις πεπλοφόροι κυρίαί τάξεων βελτίστων, ἵνα συναντήσωσι
ῥωμαντικῶς τοὺς ἑραστάς των, εἰσέρχονται πολιτικοὶ φυγάδες,
οἵτινες ὑπὸ τ' ἀποσκιάζοντα δένδρα κατατεχνάζονται καὶ μηχα-
νῶνται τὸν κατακρημνισμόν τῶν μοναρχῶν καὶ τὴν ἀνατροπὴν
τῶν κυβερνήσεων. Εἰσέρχονται φυγόδικοι ἔμποροι, οἵτινες τὴν ἡμέ-
ραν κρύπτονται ἰν' ἀποφύγωσι τὴν προσωποκράτησιν, ὡς σκιαὶ
μεταξὺ σκιῶν, καθήμενοι, ἵνα ἐπὶ τινὰς ὥρας γευθῶσι τῆς ἐλευ-
θερίας των. Εἰσέρχονται τέλος δύο τάξεις γυναικῶν, διὰ τὴν μίαν
τῶν ὁποίων ἀδυνατοῦμεν νὰ εὐρωμεν ὀνομασίαν. Εἶναι ἐκεῖνη τῆς
ἔξυρρόπου ἀρετῆς. Ἐντιμος μὲν πλὴν τῆς ἐσχάτης πενίας, ἀνάγ-
κης καὶ φιλοτιμίας. Κυρίαί τινὲς ὠθοῦνται ἐν τῷ κρυπτῷ ὑπὸ τῶν
τριῶν τούτων αἰτίων νὰ πωλήσωσι τὴν ἀρετὴν αὐτῶν ὑπὸ τὰς
σκιάς τῶν πυκνῶν δένδρων δι' ὀλίγα ἀργύρια, ὅπως φέρωσιν ἄρ-
ροντας γονεῖς των. Καταντῶσιν δὲ εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν ὁσάκις δὲν
εὐρίσκουσιν ἐργασίαν καὶ ὡς κομῆται γίνονται ἄφαντοι, μολονότι
ὑπόσχονται νέας συνεντεύξεις καὶ δίδουσι ψευδεῖς διευθύνσεις.
Οὔτε ἡ ἰδία Σελήνη γνωρίζει ἐκ τίνος ὁπῆς τοῦ Λονδίνου ἐξῆλθον
καὶ ποῦ ἐπιστρέφουσι. Ποσάκις τὰ πικρὰ τούτων δάκρυα κατὰ
τὴν ὥραν τοῦ ἔρωτος δὲν προδίδουσι τὰς τρομερὰς τρικυμίας τῆς
ψυχῆς, καρδίας καὶ συνειδήσεώς των, τὴν ἀληθῆ θέσιν των! Φεῦ!
ὁ φιλολάγνος δὲν εἶναι εἰς κατὰστασιν νὰ ἐννοήσῃ τοῦτο ὅπως
γίνῃ τοῦλάχιστον γεναιότερος καὶ μάλλον ἐλεήμων.

Ἡ ἑτέρα τάξις εἶναι πλούσιος. Ἐν ταύτῃ εἶναι ἡ πανοῦργος
Τρύφεννα τῶν Ἀθηνῶν, ἥτις κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἔρωτος σοῦ κλέ-
πτει τὸ ὥρολόγιον ἢ τὴν χρυσὴν ἄλυσσον. Ἡ ἀσελγὴς Σίμαιθα
τῶν Μεγάρων, μετὰ τῆς ἐκτετραχλησιμένης Φιλενίδος καὶ Σκιά-
νης τῆς ἀρχαιότητος, αἵτινες ἐνῶ σὲ βρασανίζουσι διὰ νὰ ἐκλέξῃς
μίαν τῶν τριῶν, μετὰ τὴν ἐκλογὴν προσποιοῦνται αἱ δύο ὅτι θὰ
φρουρήσωσι τὴν ἀσφάλειαν τῶν ὀργίων καὶ ἀντὶ τούτου φέρουσι τὸν
ἀστυνομικὸν κλητῆρα ὅπως σὲ συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ. Δίδει τότε
τὸ θῦμα τὸ ὥρολόγιον, τὸ βαλάντιον καὶ πάνθ' ὅ,τι φέρει μεθ'
ἑαυτοῦ ὅπως μὴ διασυρῆθῃ εἰς τὰς φυλακὰς καὶ τὴν ἐπαύριον θεα-

τρισηθῆ. Καὶ τὰ γύναια ταῦτα μετὰ τοῦ κλητῆρος διακμοιράζονται τὸ κέρδος ἔχοντα διττὸν ἐπάγγελμα βίου.

Αὐτίκα ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς κύριοί τινες ὑπὸ τῶν οἰστρῶν τῶν ἐπιθυμιῶν παρορμώμενοι συναντῶσιν ἕκαστος κατ' ἰδίαν ἐν τῇ πολυτύρβῃ ἐπιμηκεστάτῃ ὁδῷ τῆς Ὁξφορτ τὰς μεταξοενδεδυμένους Πυραλλίδα, Σαλαβάκχαν, Φιλιμάτιον καὶ Μαλθάκην, ἄλλος δ' εὖπορος ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς φιλαργυρίας ὠθούμενος ἀπαντᾷ ἐν τῇ ὁδῷ Μπεζγουάτερ τὴν χρυσοθέειρον, Κλωνάριον ἢ Λαγήσκαν ἢ τὰς χρυσομφάλλους Φίλαν ἢ Μύρτιον, ἕτερος πλούσιος πρεσβύτης, ἔγγαμος βεβαρυμένος τὸ πεπαλαιωμένον στέφανόν του καὶ τὴν ζωογόνησιν θηρεύων ἐν τῇ Ἡβῇ συναντᾷ τὴν δεκαεξαέτιδα Μιρτάλην ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Κενζιγκτῶνος, καὶ πάλιν ἕτερος *Tzeretliman* πρὸ εικοσιπενταετίας φέρων τὸν ὀδόντα τῆς φρονήσεως ἐπὶ τῶν οὐλῶν ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ Συλλόγου του, ἐν ᾧ εἶχε γευματίσει καὶ πίει Σιβαρικῶς, συναπαντᾷ ἐν τῇ ὁδῷ Πικαδίλλυ τὴν πολυπείρον Μυρρίνην... Εἰσέρχονται πάντες οὗτοι συγχρόνως μετὰ πλείστων ὁμοίων ἐκ τῶν διαφορῶν πυλώνων εἰς τὸν ἐκ πολλῶν χιλιάδων πλέθρων παράδεισον τοῦ Χάιτ μεταβάλλοντες αὐτὸν εἰς τὸν ναὸν τῆς θεᾶς Κοττυτοῦ, τῆς θεᾶς τῶν ἡδονῶν καὶ τῆς ἀκολασίας διακυβεύοντες τὴν ὑπόληψίν των καὶ ἕκιστα φροντίζοντες περὶ τῶν κινδύνων, οὓς διατρέχουσι.

Τὸ Χάιτ-Πάρκ κατὰ πᾶσαν νύκτα εἶναι μέχρι τοῦ μεσονυκτίου τὸ καταφύγιον τῶν ἀποκρύφων. Πολλάκις τρομερὸς φιλάσματος νέος ἔχων πόρον ζωῆς τὸ πλημμυρεῖν συναντᾷ ἐν τινὶ ῥύμῃ τοῦ Λονδίνου τὴν ἔντιμον μὲν πλὴν ἡλίθιον Χαριζένην ἢ τὴν φιλάρσκον ἀλλ' ἀθῶαν Σωσῶ, συνάπτει ὁμιλίας μετ' αὐτῆς, παριστᾷ ἑαυτὸν γαμβρόν, Λόρδον, κόμητα ἢ ὑψηλὸν ὑποκείμενον καὶ διὰ τοῦ λαμπροῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ Φαίδρου ἢ Χαρμήδους καὶ τῶν ἐπαγωγῶν τρόπων του ἀποπλανᾷ τὴν ἀθῶαν ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ ἄλλους. Ἐνταῦθα διὰ τόλμης καὶ βιαιοπραγίας καὶ ἐφόδου ἀπροσδοκῆτου πορθεῖ τὴν τιμὴν αὐτῆς, κλέπτει τὰ κοσμηματά της καὶ γίνεται ἄφαντος πρὶν δώσει καιρὸν εἰς τὸ θῦμα νὰ καλοσυλλογισθῇ τὸ βάραθρον ἐν ᾧ ἐρρίφθη. Θεὸς τοῦ Λονδίνου, πόσα νόθα τέ-

κνα δὲν ἐφυτεύθησαν ἐνταῦθα κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον διὰ τὴν πεπολιτισμένην κοινωνίαν τῆς κοσμοπόλεώς σου!

Καὶ ἐν τῷ Πάρκῳ τοῦ Χάιτ ὁ φίλος ἡμῶν Μουσουλμάνος κατὰ τὴν ἰδίαν ὄραν ἀπολαμβάνει ἐν τῷ σκότει τινὰς τῶν ἡδονῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεώς του δυστυχῶς πρὸς αἴσχος τοῦ πολιτισμοῦ οὐχὶ σπανίας ἐν Λονδίῳ. Τίς τὸ πιστεύει! ποῖος δύναται νὰ τὸ φαντασθῆ! Ἐκ τῶν περίξ στρατῶνων καλλιπάρειοι νεανίσκοι ἐνδεδυμένοι τὴν ἐρυθρὰν στολὴν τοῦ Βρεττανικοῦ στρατοῦ φέροντες τὴν κασκέταν πρὸς τὸ δεξιὸν ὠτίον καὶ τὴν κόμην μυροφόρον, στιλπνὴν καὶ περιποιημένην, ὡς τῆς περιφήμου Λεσβίας Καλλιστράτης, εἰσέρχονται ἐνταῦθα ὅπως ἑαυτοὺς προσφέρωσι διὰ ποσὸν χρυσοῦ πρὸς τὸν ἀνδρολάγνον, ὅπερ δὲ συνηθέστερον, ὅπως δελεάσωσι καὶ παγιδεύσωσιν ἄθῳων καὶ ἔντιμόν τινα πλούσιον κύριον ἐκ τῶν περίξ οἰκιῶν ἐνταῦθα εἰσελθόντα, ὅστις οὔτε ἂν φανταζόμενος τὰ τοιαῦτα εἰσέρχεται ἵνα καπνίσῃ τὸ σιγάρον του. Πίπτει τρομερὸν θῦμα εἰς τρομερὰν παγίδα, καθ' ἣν ὄραν φιλανθρώπως ἐξάγει τὸ βαλάντιόν του, ὅπως συνδράμῃ τὸν στρατιώτην, οὔτινος τὴν περιπαθῆ οἰκιακὴν ἱστορίαν μετ' ἀγαθότητος καὶ ὑπομονῆς ἠκρόαση. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ δέλετρον (κλεπτοφάναρρον) τοῦ σκοπιορέοντος κλητῆρος διαχέει τοὺς φακέλλους τοῦ φωτός του ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἐπὶ τοῦ στρατιώτου, ὅστις εἰς τὸ σύνθημα τάχις ἐκκοιμθόνεται ἐπίτηδες, ὅπως δώσῃ τὴν λαβὴν πρὸς τὸν συνέταιρόν του φύλακα τῆς τάξεως καὶ ἠθικῆς δῆθεν ἐπ' αὐτοφῶρῳ νὰ τοὺς συλλάβῃ. Ὁ στρατιώτης ἀπορρίπτῃ τότε τὴν μορμῶ ἐκ τοῦ προσώπου καὶ παρίσταται ὡς ἀληθῆς πασχητιῶν. Διηγείται ὅτι ὁ κύριος διὰ πολλοῦ χρυσοῦ τὸν διέφθειρεν. Ὁ τρισαλητήριος κλητῆρ θέτει τότε τὴν χεῖρά του βαρεῖαν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ θύματος ἐκείνου, ὅπως τὸν ἀπαγάγῃ. Ἐμβρόντητος εἰς τὸ μέγεθος τῆς δολογραφίας καὶ συκοφαντίας ἐκμηδενίζεται, ὡς ἐνώπιον τοῦ σκοτάρχου Διαβόλου ὁ δυστυχῆς κύριος, χάνει τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης, ἐπαπειλεῖται ὑπὸ ἀποπληξίας καὶ φαίνεται διὰ τῆς ἀφωνίας μᾶλλον ἐπικυρόνων τοῦ αἰσχροῦ στρατιώτου τὰς συκοφαντίας. Πρὶν ἢ οἱ φιλοπερίεργοι προσεγγίσουσι τὴν σκηνὴν τοῦ δράματος προσφέρει ὁ Τζέντλιμαν τὸ βελάντιόν του καὶ ὠρολό-

γιόν του. Ἀπαλλαγείς δὲ ἀπαξ ἐξέρχεται ἔντρομος ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἐνῶ πρό τινων ὠρῶν ἤλαυνε μεταξὺ τῶν ἡρώων τῆς Πανηγύρεως τῆς Ματαιότητος εὐτυχῆς ὅτι διεξέφυγε. Ἐξέρχεται θεωρῶν τὸν περικαλλῆ παράδεισον ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς ὡς τὸν ἴδιον Τάρταρον μετὰ τῶν Κερβέρων του.

Τὰς πράξεις τῆς νυκτὸς τὰς βλέπει ἡ ἡμέρα καὶ γελαῖ. Ἄλλ' εἰς οὐδὲν ἕτερον μέρος τῆς ὑψηλίου ὁ σκωπτικὸς καὶ σκεπτικὸς δύνανται καλλίτερον νὰ σπουδάσωσι τὴν ἀνθρωπότητα, ὅσον ἐν τῷ πάρκῳ τούτῳ. Ἐνταῦθα χίλιοι ταχυπόροι διαπερῶντες τὸ πάρκον τὴν νύκτα οὐδεμίαν προσοχὴν δίδουσιν εἰς τὰ περίξ δράματα. Τοσοῦτῳ ἀξέναγος, πολυάσχολος καὶ ἀπαθῆς γίνεται ὁ ἀνθρώπος ἐν τῇ μυριοπληθεῖ ταύτῃ Βαβυλῶνι, ἐν ἧ ἡ καρδιά του τραχύνεται. Διαβαίνει πλησίον σου κατεσπευσμένως καὶ ἀν' ἀκόμη ἤθελε σὲ ἰδεῖ ἀσπαιρόντα ἢ σφαδάζοντα ὑπὸ λιμοκτονίας. Μόνον ὁπότεν ἀναγνώσῃ τὴν ἐπαύριον εἰς τὸν τύπον τὸ τραγικὸν τέλος σου καὶ ἐνθυμηθῇ ὅτι σὲ εἶδεν ὀφθαλμοφανῶς θνήσκοντα ἀναφωνεῖ πτωχὸν πλάσμα! ὁ καυμένος. Ποσάκις τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Ὁφεούσης ἐν τῷ σκότει δὲν χρησιμεύουσιν ὡς κοιμητήριον τῶν οὐδὲν ἕτερον κτῆμα ἐχόντων ἢ τὴν ἀπελπισίαν.

Τοιαύτη ἐστὶν ἡ Πανήγυρις τῆς Ματαιότητος ὅτε εἶναι κακαλυμμένη διὰ τῶν πέπλων τῆς νυκτὸς.

— Μᾶς κάμνετε τὴν χάριν νὰ μᾶς εἰπῆτε τὴν ὥραν; ἠρώτησεν ἡ ὑψηλὴ νέα τὸν κύριον Γουάτγουόρθ, ὡς νὰ ἠγνῶσι τὴν ὑπαρξίν του οὐχὶ μακρὰν αὐτῶν φαινομένου μεγάλου ὠρολογίου παρὰ τὴν πύλιν του λόφου τοῦ Συντάγματος.

— Μάλιστα Κυρία... Εἶναι ὀκτῶ καὶ ἡμίσεια' ἀπεκρίθη οὗτος θεωρῶν τὸ ὠρολόγιόν του μετὰ προθυμίας.

— Σὰς εὐχαριστῶ! ὁποῖα τερπνὴ ἑσπέρα ἀπόψε! ἦτο τοσοῦτος καύσων σήμερον, ὥστε δὲν ἠδύνατό τις νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ οἴκου....

— Ἦτο πραγματικῶς μέγας καύσων, ἀλλ' ἦτο καὶ τόσοσ ὠραῖος κόσμος ἐνταῦθα εἰς τοῦτον τὸν παράδεισον, εἶπεν ὁ κ. Γουάτγουόρθ αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκην νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τινος ὅπως διασκεδάσῃ τὴν μελαγχολίαν του.

— Ἦσαν βέβαια πολλοὶ ἔξοχοί καλλονοὶ σήμερον εἰς τὸ Πάρκον; ἠρώτησεν ἡ μικροτέρα ἥτις ἐφαίνετο καὶ ἡ ζωηροτέρα.

— Ὅχι ἐκτὸς τῆς Βαρόνης Κίερμαν ἥτις τῶνόντι ἦτο τόσον ὠραία ὥστε ἐπέσυρε ὀλοκλήρου τοῦ πάρκου τὸν θαυμασμόν· δὲν εἶδον ἄλλην τινὰ σήμερον ἐνταῦθα τὴν ὁποῖαν δύναμαι νὰ ὀνομάσω ἔξοχον καλλονήν.

— Τὴν Βαρόνην Κίερμαν, ἐπρόφερον ὀρμητικῶς ἡ ὑψηλὴ ἀνταλλάξασα βλέμματα ταχέα μετὰ τῆς φίλης αὐτῆς.

— Τὴν γνωρίζετε; ἠρώτησεν ὁ κ. Γουατγούρθ.

— Ὅχι ἀπεκρίθη αὐτὴ μετὰ προσποιημένης ἀδιαφορίας. . . . ποία εἶναι αὐτὴ ἡ Βαρόνη;— Δὲν ἤκουσα ποτὲ τὸ ὄνομά της.

— Εἶνε ἡ χήρα τοῦ πρώην πρέσβους τῆς Πρωσσίας εἰς Οὐασχινγκτῶνα τῆς Ἀμερικῆς, πολυκτήμων κυρία μὲ ἐτήσιον εἰσόδημα δέκα χιλιάδων λιρῶν. Μία τῶν πρωτίστων εὐγενῶν τῆς Ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας, μ' ὅλις εἰκοσαετῆς μετ' ἐμφάσεως εἶπεν ὁ κ. Γουατγούρθ, οὔτινος τὰ χεῖλη ἐφαίνοντο νὰ ἐκόλλουν εἰς τὸ ἡδὺ τῶν λέξεων τούτων.

— Ἔχει ὅλους λοιπὸν τοὺς λαμπροτέρους κυρίους νὰ τρέχουν κατόπιν της; Ὅποια εὐτυχὴς θνητή. Ἄλλαι τρέχουν εἰς Αὐστραλίαν καὶ Καλλιφορνίαν ἵνα εὗρουν ἓνα σύζυγον, διότι δὲν δύνανται νὰ τὸν εὗρουν ἐν Λονδίῳ, καὶ αὕτη εὕρεσκαται εἰς ἀμηχανίαν ἐκλογῆς, ἀπεκρίθη ἡ ὑψηλή.

— Δὲν φρονῶ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ὑπανδρευθῆ καὶ αὐθις, ἀπέριψε τόσους μνησιτῆρας ὥστε οὐδεὶς τῶν νῦν πλέον τρέχει κατόπιν της, ἄλλως τε φρονῶ ἔχει ἐραστήν τινα κρύφα τὸν ὁποῖον ὑπεραγαπᾷ καὶ τὸν ὁποῖον ἐπὶ τέλους θὰ νυμφευθῆ ἐπρόφερον ὁ Κ. Γουατγούρθ.

— Καὶ διατὶ κρύφα ἀφ' οὗ εἶναι εἰς τοιαύτην ἀνεξάρτητον θέσιν, ἠρώτησεν ἡ μικροτέρα;

— Διότι λέγουν εἶναι τάξεως κοινωνικῆς κατωτέρας αὐτῆς, καταγίνεται λοιπὸν νὰ τὸν ἀναβιβάσῃ εἰς τὴν σφαῖράν της πρὶν τὸν νυμφευθῆ.

— Τὸν γνωρίζετε; πρέπει νὰ εἶναι εὐμορφος ἀνὴρ, ἠρώτησε διὰ τῆς αὐτῆς ἀδιαφορίας ἡ ὑψηλή.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΟΔΟΦΡΕΔΟΣ ΜΥΛΛΕΡΟΣ

Τοῦ περικλεοῦς τούτου ἀρχαιολόγου, οὗτινος τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν ἐτελεσθῆσαν τῇ 19 Ἰουλίου [ἔ.ν.] τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἐν τῷ Νέῳ Μουσεῖῳ τοῦ Βερολίνου στηθέντος ἀνδριάντος εἰς μνήμην αὐτοῦ. Οὗτος ὡς γνωστόν ἀπέθανεν ἐν Ἑλλάδι πρὸ 40 ὡς ἔγγιστα ἐτῶν καὶ ἐτάφη πρὸς τῷ Κολωνῷ. Ἐν τῇ τελετῇ τῶν ἀποκαλυπτηρίων γεινομένη δημοτελεῶς ἐξεφώνησε πνευματικὸν ὁ Ἐρνέστος Κούρτιος, ἀρχαῖος συμμάθητὴς καὶ φίλος τοῦ διαπρεποῦς Μυλλέρου.

— Ὁ ὠραιότερος λέγουν νέος τοῦ Λονδίνου, ὁ χαριέστερος καὶ εὐγενέστερος εἰς τοὺς τρόπους, καλῆς οἰκογενεῖας μὲν πλὴν ἔχει τὸ δυστύχημα νὰ ἦναι γραμματεὺς ἐνὸς ἐμπορικοῦ οἴκου.

— Δὲν δύναται νὰ ἦναι ὠραιότερος ὑμῶν εἶπεν ἡ Ὑψηλὴ θεωροῦσα τὸν Κ. Γουάτγουορθ ἐρωτικῶς ὡς νὰ ἐμάντευεν τί νὰ ἤνθουν οἱ λόγοι του.

— Φρονεῖτε οὕτω Κυρία; ὡς Ταῶς ἀνυψῶν τὴν κεφαλὴν ἀπεκρίθη εὐφροσύνως μειδιῶν, στρίπτων τὸν μικρὸν μετὰξινον μύσκακά του.

— Τοῦτο εἶναι υπερβέβαιον, ἀπεκρίθη αὐτῇ.

— Ἄλλὰ καὶ ὑμεῖς Κυρία εἴσθε μοναδικὸν κάλλος, εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι ἐὰν ἐκάθησθε ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος καὶ ἠλαύνετε πρὸ μικροῦ ἐντὸς τοῦ Παραδείσου τούτου ἠδύνασθε νὰ φιλονεικίσητε τὰ πρωτεῖα μετὰ τῆς Ἀφροδίτης Βαρώνης.

— Καλλίτερα ὅπου δὲν εἶμαι τώρα ἐφ' ἀμάξης διότι ἂν ἐφιλονοῦσα τὸ κάλλος τῆς Ἀφροδίτης ὑμῶν Βαρώνης δὲν ἤθελον ἔχει ταύτην τὴν στιγμήν τὴν ἀγαθὴν τύχην τῆς γνωριμίας ὑμῶν.

— Γνωριμίαι ἀρχόμεναι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δύναται ν' ἀποβῶσιν εἰς ἀληθῆ καὶ στερεὰν φιλίαν, ἐπειδὴ δίδεται πάντοτε καιρὸς ἀρκετὸς εἰς τὰς ἡσύχους τάξεις τῆς γνωριμίας πρὸς καλλιέργειαν τῆς φιλίας, ἐν ᾧ εἰς τὰς πολυδιασκεδάστους καὶ ἀεὶ μεταβατικὰς τῶν εὐγενῶν τάξεις μόλις ἡ φιλία σπείρεται καὶ ὁ διαχωρισμὸς ξηραίνει τὰς ρίζας πρὶν καλῶς φυτευθῶσιν, εἶπεν ὁ γραμματεὺς τοῦ κ. Μπίλ, ὅστις διὰ τῆς φιλαρεσκείας ἐζήτηε νὰ διασκεδάσῃ τὴν μελαγχολίαν του.

— Καὶ πῶς γνωρίζετε ὅτι καὶ ἡμεῖς δὲν εἴμεθα εὐγενεῖς ἠρώτησεν ἡ μικρὰ ἀτενῶς θεωροῦσα τοῦτον καὶ μειδιῶσα ἐλαφρῶς.

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον αἱ φυσιογνωμίαι μάλιστα ἀμφοτέρων εἶναι ἀριστοκρατικαί, μικρὸν περιπλεγμένον ἐτονθόρισεν οὗτος.

— Προσέξατε καλῶς μὴ ρίψητε τὴν ἐκλογὴν σας εἰς ἐμέ, διότι εἶμαι ζηλότυπος, ὡς ἡ Ταλῆ. Ἡ φίλη μου ἐδῶ εἶναι ἐρωτόληπτος ἀλλ' ὄχι καὶ ζηλότυπος, κιχλίζουσα εἶπεν ἡ ὑψηλὴ κυρία.

— Πῶς δύνασαι νὰ δμιλήῃς οὕτω; Ποῖα ἀληθῶς ἐρώσα γυνὴ δὲν εἶναι ζηλότυπος, ἐπρόφερεν ἡ μικρὰ Ἀγγλίς, ἧς ἡ φυσιογνωμία ἐφαίνετο πλήρης εὐφύας.

— Ἠράσθητε ποτὲ Κυρία, ἠρώτησε τὴν μικρὰν ὁ κ. Γουατγούρθ.

— Μόνον ἄπαξ, ἓνα κύριον τὸν ὁποῖον μόλις ἐγνώρισεν ὥρας τινὰς καὶ ἔκτοτε μέχρι τοῦ νῦν ποτὲ πλέον δὲν τὸν εἶδεν, ἓνα κύριον, ὅστις μολοντί ἐγγαμος ταξειδεύει ἐκ πόλεως εἰς πόλιν τῆς Ἀγγλίας προσφέρων ἑαυτὸν διὰ γάμον. Κατεσύντριψεν οὗτος δωρεὰν τὰς καρδίας τόσων κυριῶν οὐδόλως φροντίζων διὰ τὴν δυστυχῆ ἐδῶ φίλην μου, ἥτις καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν ἐραῖται, γελῶσα κρατερῶς διέκοψεν ἡ καλουμένη Ἄννα.

— Νῆ τῷ Διὶ τοῦτο εἶναι λυπηρὸν, ὑπεγράβλισεν ὁ κ. Γουατγούρθ.

— Ἀλλὰ τὸ περιεργότερον εἶναι ὅτι γνωρίζω καὶ μίαν κυρίαν ὑψηλωτάτης περιοπῆς μὲ τριάκοντα χιλιάδας λίρας στερλίνας εἰσόδημα ἀπορρίψασαν δούκας καὶ πρίγγιπας καὶ ὁμως ἐρωτευμένη φοβερὰ μετὰ τοῦ ἰδίου τούτου, καὶ ἥτις μέλλει νὰ τὸν νυμφευθῆ, ἀγνοοῦσα ὅτι αὐτὸς εἶναι πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐγγαμος.

— Περιεργότατον, εἶναι Ἄγγλος ἢ ξένος ὁ κύριος, ἐνάρθρωσεν ἀφρημένως ὁ κ. Γουατγούρθ.

— Ξένος καὶ πολὺ ὠραίος, τολμῶ νὰ εἶπω ὠραιότερος ὑμῶν.

— Τὸ παραδοξότατον πάντων, διέκοψεν ἡ μικρὰ Ἀγγλίς, εἶναι ὅτι ἡ σύζυγός του ἥτις εἶναι καὶ αὕτη μεγάλη καλλονὴ καὶ πολὺ πλουσία διέρχεται ὡς χήρα, κομψευομένη δὲ ποιεῖ πάντας τοὺς νέους νὰ τρέχουν κατόπιν τῆς.

— Ὁραῖον ζεῦγος, πῶς ὀνομάζετε ἠρώτησεν ὁ κ. Γουατγούρθ ὀρμητικῶς πλήρης ὑποψιῶν.

— Ὀνόματα δὲν λέγονται.

— Ἐχετε δίκαιον.... Εἶναι Γάλλος, Γερμανὸς, Ἰταλὸς, τίνος ἔθνικότητος;

— Εἶναι Ἕλλην εἶπεν ἡ Ὑψηλή.

— Ἕλλην! Ὅποια φιλή αὐτὴ τῶν Ἑλλήνων. Ἴσα ἴσα μικρὸν ἔλειψε πρὸ μικροῦ νὰ πυγμαχίσω ἐντὸς τούτου τοῦ πάρκου μὲ δύο Ἕλληνας, οἵτινες ἀθαδῶς προσήγγισαν τὴν ἄμαξαν τῆς *Λέδης Καραδόκ*, ἐν ἧ εὕρισκετο καὶ ἡ Βαρώνη *Κίερμαν* καθάπτοντας αὐτὰς δι' ἀπρεπῶν λέξεων.

— Λοιπὸν γνωρίζετε προσωπικῶς τὴν ὠραίαν ταύτην βαρῶνην, μεθ' ἧς πρὸ μικροῦ μὲ συγκοίνετε, ἠρώτησεν ἡ Ὑψηλή Κυρία.

— Μάλιστα ἔχω τὴν τιμὴν τῆς γνωριμίας της.

— Πόσον ἐπεθύμουν νὰ τὴν ἔβλεπον. . . . Ποῦ κατοικεῖ; Θὰ ὑπάγω νὰ περιμένω ἔξω τοῦ οἴκου της νὰ ἴδω αὐτὴν τὴν Ἄφροδίτην, ὅταν ἀναβαίνει ἐπὶ τοῦ ὀχήματός της, καθόσον ἐκεντήσατε τὴν περιέργειάν μου.

— Ἄγνωσθὲ ποῦ κατοικεῖ, εἶπεν ὁ κ. Γουατγουόρθ, μετὰ τινος δισταγμοῦ.

— Τοῦτο ἐπέφερε καὶ αὖθις τὴν ἀλλαγὴν δύο βλεμμάτων μεταξὺ τῶν δύο γυναικῶν.

— Μετὰ τὴν συνομιλίαν αὐτὴ ἡ μικρὰ ὀρθοθεῖσα εἶπεν.

— Εἶς ἀνὴρ καὶ μία κυρία ποιοῦσιν ζεῦγος, τρεῖς μὴδὲν, σὰς ἀφίνω λοιπὸν τοὺς δύο μόνους, διότι ἡ μήτηρ μου μὲ περιμένει... Ὑποθέτω αὖριον θὰ σὲ ἴδω Ἄννη.

— ὦ! Βεβαίως ἀπεκρίθη αὕτη.

Προσέφερε τὴν χεῖράν της εἰς τὸν κ. Γουατγουόρθ διὰ νὰ ἀποχαιρετίσῃ προσθέτουσα. Ἐγκαταλείπω ὑπὸ τὴν ἀγαθὴν ὑμῶν πρόνοιαν τὴν ἀξιεράστον φίλην μου, εἶτα στρέφουσα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν σύντροφόν της ἔλεξε.

— Νὰ σὲ εἶπω ἓνα μόνον λόγον κατ' ἰδίαν Ἄννη. Αὕτη ὠρθόθη καὶ ἀποσυρομένη μειδιῶσα ἔκλινε τὸ οὖς πρὸς τὸ στόμα της.

— Μὴ τὸν ἐγκαταλείψῃς δι' ὅλον τὸν κόσμον ἀπόψε, ἀναμφιβόλως γνωρίζει τὴν κατοικίαν τῆς ἐξαδέλφης σου Βαρώνης Κίερμαν, ἐκ δὲ τῶν λόγων του φαίνεται ὅτι εἶναι φοβερὰ ἐρωτευμένος μετ' αὐτῆς. . . . Βλέπεις; οὐτέκ᾿ ἂν ὑπώπτειεν ὅτι ἡ Βαρώνη Κίερμαν εἶναι κρύφα νυμφευμένη μετὰ τὸν Πάτροκλον Σκοπελίδην, ἂν ὅμως χωρισθῆτε χωρὶς νὰ μάθῃς τίποτε θέσε τινὰ νὰ τὸν παρακολουθήσῃ ἵνα τοῦλάχιστον πληροφορηθῶμεν ποῦ οὗτος κατοικεῖ. Σὲ περιμένω αὖριον νὰ προγευματίσωμεν.

— Χωρὶς ἄλλο ἀπῆντησεν ἡ Ἄννη, ἣν βεβαίως οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν τώρα ἀναγνωρίζουν ὅτι εἶναι ἡ ἰδία μεθ' ἧς συνηπαντήθησαν εἰς τὸ Παλάτιον τοῦ δουκὸς τῆς Δεβορσέρ μετὰ τῆς δεσποινίδος Περσεβάλ.

.....